Lieta Nr. A42631507
A 5360-09/37

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Liepājā, 2009. gada 1.jūnijā

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese S.Sērdiene

piedaloties pieteicējam *I.J.*, pieteicēja pilnvarotajai personai *E.Ž.*,
atbildētāja - Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Reģionālās attīstības un pašvaldību lietu ministrijas pārstāvjiem Aivaram Mičulim un Zitai Kursītei,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz *I.J.* (turpmāk – pieteicējs) pieteikumu par Reģionālās attīstības un pašvaldību lietu ministrijas faktisko rīcību, nesniedzot atbildi uz pieteicēja 2006.gada 14.novembra iesniegumu, materiālo zaudējumu, personiskā kaitējuma un morālā kaitējuma atlīdzināšanu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Administratīvās rajona tiesas tiesneses 2007.gada 17.oktobra lēmumu nolemts pieņemts *I.J.* pieteikumu par Reģionālās attīstības un pašvaldību lietu ministrijas (turpmāk arī – atbildētāja *vai* ministrija) faktisko rīcību, nesniedzot atbildi Administratīvā procesa likuma (turpmāk arī – APL) nosacījumu kārtībā uz pieteicēja 2006.gada 14.novembra iesniegumu, materiālo zaudējumu atlīdzināšanu Ls 48 668 apmērā, personiskā kaitējuma atlīdzināšanu Ls 7 000 apmērā un morālā kaitējuma atlīdzināšanu Ls 5 000 apmērā, un ierosināta administratīvā lieta.

[2] Pieteikumā pieteicējs norādījis turpmāk minēto:

Liepājas rajonā, Nīcas pagastā atrodas pieteicējam piederošs īpašums „*/Nosaukums/*”, */kadastra numurs/*, kurā reģistrēta pieteicējam piederoša zemnieku saimniecība */Nosaukums/*”, kas uzņēmējdarbību uzsāka 2001.gada maijā.

Kopš Nīcas pagasta pašvaldība ir uzsākusi teritoriālo plānošanu, Nīcas pagasta pašvaldības rīcība un atbildes uz pieteicēja iesniegumiem ir pretrunā virknei Latvijas Republikas normatīvo aktu - Satversmes 106.pantā noteiktajām tiesībām uz uzņēmējdarbību, likuma „Par pašvaldībām” 15.panta desmito daļai, Teritorijas plānošanas likuma 2.pantam, 4.pantam. Šādas pieteicēja uzņēmējdarbībai nelabvēlīgas attieksmes rezultātā no pašvaldības puses pret pieteicēja uzņēmējdarbību, pieteicējs nespēja pieņemt lēmumu par kvalitatīvu SEB Unibankas piešķirtā kredīta pielietojumu, kā rezultātā pieteicējam šī kreditēšana tika pārtraukta.

Ņemot vērā to, ka teritorijas plānošanas laikā pieteicēja uzņēmējdarbības attīstība reāli tiek ierobežota nevis veicināta no Nīcas pagasta pašvaldības puses, un no Nīcas pagasta pašvaldības uz saviem iesniegumiem pieteicējs nesaņēma atbildes, kas ar tiesību normām pamatotu, kādēļ uzņēmējdarbība tiek ierobežota, neskatoties uz to, ka notiek teritoriālā plānošana, pieteicējs 2006.gada 14.novembrī rakstījis arī iesniegumu Reģionālās attīstības un pašvaldību lietu ministrijai.

Atbildi, pamatotu ar tiesību normām par to, kādēļ pieteicēja uzņēmējdarbība tiek ierobežota, pieteicējs no ministrijas vispār nesaņēma pat ar Valsts policijas starpniecību. Pieteicējs uzskata, ka ņemot vērā, ka ministrijai ir pārraudzības funkcija pār pašvaldību, ministrijai, izvērtējot pieteicēja iesniegumu, pamatojoties uz Valsts pārvaldes iekārtas likuma (turpmāk – VPIL) 7.panta trešo un piekto daļu, vajadzēja pašvaldībai dot rīkojumus un norādījumus, lai tā savlaicīgi APL un citās tiesību normās paredzētā kārtībā pieteicējam

sniegtu atbildes uz viņa iesniegumiem par to, kādēļ prettiesiski tiek ierobežota pieteicēja uzņēmējdarbība. Ministrija ne sniedza atbildi pieteicējam, ne deva rīkojumu pašvaldībai. Saskaņā ar VPIL 18.panta pirmo daļu, ministrija organizē un koordinē likumu un citu normatīvo aktu īstenošanu, tā piedalās nozares politikas izstrādāšanā.

Ministrijas pienākumos, saņemot pieteicēja iesniegumu bija izvērtēt, kādēļ notiek reāla pieteicēja uzņēmējdarbības veicināšanas ierobežošana un atbilstoši izvērtējot, nekavējoties pašai izdot iekšējos normatīvos aktus, kas situācijai rastu pagaidu risinājumu, piedāvājot un ierosinot grozījumus likumdošanā – ārējos normatīvajos aktos, likumdošanu sakārtot tā, lai ar teritoriālo plānošanu saistītās procedūrās šāds precedents neatkārtotos, jo uzņēmējdarbības veicināšana ir viens no tiešiem valsts pienākumiem.

Pieteicējs atsaucas uz Satversmes 105.pantu, kas paredz, ka īpašuma piespiedu atsavināšana sabiedrības vajadzībām pieļaujama uz atsevišķu likumu pamata pret taisnīgu atlīdzību (..).

Nesaņemot no ministrijas tiesisku risinājumu iekšējo un ārējo normatīvo aktu veidā, un nesaņemot atbildi APL ietvaros, ierobežojot pieteicēja uzņēmējdarbību, atbildētāja pieteicējam radījusi gan materiālo, gan personisko, gan morālo kaitējumu.

SEB Unibanka pieteicēja kreditēšanu atteica, pamatojot atteikumu ar mazo apgrozījumu, ko radīja līdz tam izmantotā kājceļa iežogošana.

Ņemot kredītu SEB Unibankā, pieteicēja īpašumam ir uzlikta hipotēka ar nosacījumiem kredīta atdošanai. Ar SEB Unibankas kredītlīgumu Nr. LT06225 uz 2007.gada oktobri pieteicēja parāds bankai ir Ls 48 668 ar mainīgo procentu likmi 3,5% gadā plus bāzes likme 3 mēnešu RIGIBOR. Šie minētie naudas līdzekļi ieguldīti tikai projektēšanā, bet ne reālā apstākļu radīšanā – būvēs, kas varētu nest peļņu. Projektēšanas izdevumi esot pārskaitīti SIA „CARL BRO LATVIA" un citiem projektēšanas birojiem. Naudas līdzekļu neatdošanas gadījumā, kas ir apgrūtinoši, jo kājceļš uz jūrmalas pludmales publiskajām zemēm ir slēgts, kā dēļ tika un tiek ierobežota pieteicēja uzņēmējdarbība, un šāda iemesla dēļ nav iespējams piesaistīt vairāk tūristu, bankas prasījuma rezultātā pieteicējs var zaudēt savu īpašumu „*/Nosaukums/*".

Pieteicēja uzņēmējdarbības ierobežošana cēlusies Nīcas pagasta pašvaldības un ministrijas bezdarbības rezultātā (..). Ministrijai, neveicot savus pienākumus, kuri būtu atspoguļojušies atbildē, ievērojot visus riskus, kas var celties SUB Unibankas prasījuma rezultātā pret pieteicēju, pieteicējam radītie materiālie zaudējumi uz pieteikuma iesniegšanas brīdi, nepieskaitot neiegūto peļņu, sastāda tieši to summu, kādu kredītā izsniegusi SEB Unibanka pēc daļas pieteicēja atmaksāto maksājumu, nepieskaitot procentus uz samaksas brīdi – Ls 48 668.

Pieteicēja personiskais kaitējums, kas atspoguļots kā pazemojums – noniecinājums no ministrijas puses ar to, ka tā, neveicot savus pienākumus, ierobežojot pieteicēja tiesības uz uzņēmējdarbību un uz tās veicināšanu, ar Nīcas pagasta pašvaldības starpniecību publiskota ideju laikrakstā „Diena" 2005.gada 4.novembra numurā, kā arī teritoriālās plānošanas laikā, sabiedriskās apspriešanas laikā un pagasta padomes sēžu laikā publiski nostiprināta un deklarēta nostāja, ka pieteicēja uzņēmējdarbības veicināšana ir tikai pieteicēja iniciatīva, nevis pašvaldības un ministrijas pienākums.

Pieteicējs uzskata, ka nesniedzot atbildi uz pieteicēja 2006.gada 14.novembra iesniegumu, ministrija kā pārraugoša un attīstības politiku noteicoša institūcija ir sekmējusi sabiedriskajā domā nostiprināto viedokli, ka pieteicēja uzņēmējdarbības veicināšana ir tikai viņa paša pienākums (..).

Ņemot vērā, ka pieteicēja uzņēmējdarbības ierobežošana notikusi publiski un atspoguļota masu medijos un tieši pie tās publiskā tēla graušanas ir vainojama ministrijas bezdarbība – nesakārtojot likumdošanu, kā arī, lai tā teritorijas plānošanas laikā uzņēmējdarbību nevis ierobežotu, bet reāli veicinātu, pieteicējs z/s „*/Nosaukums/*" reputācijas graušanu novērtē ar maksimālo personisko kaitējumu Ls 7 000.

Tā kā ministrija ir teritorijas plānošanas pārraugoša institūcija un tās pienākumos ietilpst arī likumdošanas iniciatīvas un politika, sniedzot ministrijai iesniegumu 2006.gada 14.novembrī, pieteicējs detalizēti pierādījis, kādā veidā tiek ierobežota viņa uzņēmējdarbība. Ministrija neuzskatīja par pareizu pildīt savu pienākumu, organizējot teritoriālo plānošanu

savu funkciju ietvaros, lai pieteicēja uzņēmējdarbība neciestu. Ministrija vispār nesniedza atbildi uz pieteicēja iesniegumu.

Pieteicējs norāda, ka termiņa neievērošana jau pati par sevi uzskatāma par morālo kaitējumu. Ministrija neatbildot uz pieteicēja 2006.gada iesniegumu vispār, pieteicējam radījusi morālo kaitējumu, un ņemot vērā, ka ministrija ir pārraugoša un tās tiešos pienākumos ietilpst sekot (ar iekšējiem normatīvajiem aktiem sakārtot) un dot norādījumus, lai likumdošanu ievērotu pārraugāmās iestādes, tad morālais kaitējums pieteicējam radīts smags – Ls 5 000vērtībā.

Pieteicējs pieteikumā norāda, ka viņa prasījums ir ministrijai atlīdzināt pieteicējam uz pieteikuma iesniegšanas brīdi radītos zaudējumus – materiālos Ls 48 668, pieskaitot procentu pielikumu uz maksāšanas brīdi, personisko kaitējumu Ls 7 000, morālo kaitējumu Ls 5 000, kopā ne mazāk kā Ls 60 668.

[3] 2007.gada 5.novembrī Administratīvajā rajona tiesā saņemts atbildētāja paskaidrojums *(lietas 30.-33.lpp)*. Ministrija *I.J.* prasību neatzīst un noraida to pilnā apjomā. Ministrija uzskata, ka ar savu rīcību, izskatot *I.J.* 2006.gada 14.novembra iesniegumu, nav pieļāvusi normatīvo aktu pārkāpumus, nav noticis arī *I.J.* tiesību aizskārums, tai skaitā ministrijas rīcības rezultātā *I.J.* nav nodarīti mantiski zaudējumi, morāls vai personisks kaitējums. Ministrijas iebildumi pret prasījumu ir pamatoti ar turpmāk minēto.

[3.1] 2007.gada 10.oktobra pieteikumā Administratīvajai rajona tiesai *I.J.* norādījis, ka 2006.gada 14.novembrī nosūtījis vēstuli ministrijai, taču atbildi nav saņēmis.

Ministrijā *I.J.* 2006.gada 14.novembra iesniegums reģistrēts 2006.gada 17.novembrī (Reģ. Nr. l-14/J-2155). Minētajā iesniegumā datordrukā kā adresāts norādīts Nīcas pagasta padomes Strīdus komisijas priekšsēdētājs A.Teteris, bet rokrakstā kā adresāti norādītas Reģionālās attīstības un pašvaldību lietu ministrija un Nīcas pagasta padome. Ņemot vēra to, ka datordrukā norādīta tikai Nīcas pagasta padomes Strīdus komisija, kā arī izvērtējot iesniegumu saturiski, ministrija izdarīja pieņēmumu, ka iesniegums ministrijai nosūtīts tikai zināšanai, lai iesniegumā norādīto informāciju ņemtu vērā, izvērtējot Nīcas pagasta teritorijas plānojumu.

Būtiski atšķiras ministrijā reģistrētā un Administratīvajai rajona tiesai iesniegtā *I.J.* 2006.gada 14.novembra iesnieguma pirmsteksta zona. Proti, Administratīvajai rajona tiesai iesniegtajā iesniegumā adresāti ir sanumurēti, neradot šaubas par to, ka iesniegums adresēts Reģionālās attīstības un pašvaldību lietu ministrijai un Nīcas pagasta padomei. Turklāt Nīcas pagasta padomes Strīdus komisijas priekšsēdētājs A.Teteris kā adresāts nav norādīts vispār.

[3.2] Ministrija secinājusi, ka *I.J.* vēršas pie Nīcas pagasta padomes, norādot, ka attiecībā pret viņa iesniegumiem „Nīcas pagasta padomei tās teritoriālā plānošana un attieksme pret viņa uzņēmējdarbību ir bijusi prettiesiska, neatbilstoša tiesiskiem normatīviem un nelabvēlīga. Tās gaitā pašvaldība nav ievērojusi savus pienākumus un tiesības par labu iedzīvotājiem, ir mazinājusi uzņēmējdarbības vidi, kā arī izsaka lūgumu nekavējoties atrisināt kājceļa servitūta nodibināšanu caur „*/Nosaukums/*”, „*/Nosaukums/*” ar pieeju jūrai, kā arī informē pašvaldību, ka Administratīvā procesa likuma 96.panta kārtībā, pamatojoties uz Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likuma 10.pantu vērsīsies tiesā ar prasību par materiālo un morālo zaudējumu atlīdzināšanu.

[3.3] Administratīvā rajona tiesa 2007.gada 5.septembra lēmumā (izskatot *I.J.* pieteikumu ar reģistrācijas Nr. 12798), konstatēja, ka „saskaņā ar Civillikuma 1231.pantu servitūtus nodibina: l)ar likumu; 2)ar tiesas spriedumu; 3)ar līgumu vai testamentu. Pašvaldībām nav tiesību nodibināt servitūtus uz privātīpašumā esošiem zemes gabaliem ar savu lēmumu [..]. Jautājums par servitūtiem risināms, iesniedzot prasību civilprocesuālā kārtībā”.

Savukārt jautājumā par pašvaldības teritorijas plānojumu Administratīvā rajona tiesa konstatēja, ka „Ministru kabineta 2004.gada 19.oktobra noteikumi Nr.833„ Vietējās pašvaldības teritorijas plānošanas noteikumi” noteikumu 45.punkts noteic, ka vietējās pašvaldības dome (padome) apstiprina vietējās pašvaldības teritorijas plānojumu un kā

pašvaldības saistošos noteikumus izdod tā grafisko daļu un teritorijas izmantošanas un apbūves noteikumus. [..] Pašvaldība, izdodot saistošos noteikumus, veic likumdošanas funkciju pašvaldības administratīvās teritorijas ietvaros. Saskaņā ar Satversmes tiesas likuma 16.panta 3.punktu Satversmes tiesas kompetencē ir izskatīt citu normatīvo aktu vai to daļu atbilstību augstāka juridiska spēka tiesību normām (aktiem). Fiziskā persona var iesniegt konstitucionālu sūdzību[..].Satversmes tiesas kompetence ietilpst pārbaudīt arī procedūras pārkāpumus saistošo noteikumu pieņemšanā.

[3.4] Saskaņā ar likuma „Iesniegumu, sūdzību un priekšlikumu izskatīšanas kārtība valsts un pašvaldību institūcijās" 4.pantu, lai nodrošinātu iesniegumu, sūdzību un priekšlikumu ātru un kompetentu izskatīšanu, iesniegumi, sūdzības un priekšlikumi jāiesniedz tai institūcijai vai amatpersonai, kuras tiešā kompetencē ir konkrētās lietas izskatīšana. Ja iesniegums, sūdzība vai priekšlikums iesniegts institūcijai vai amatpersonai, kuras kompetencē neietilpst konkrētās lietas izskatīšana, tām jārīkojas atbilstoši šā likuma 8.panta pirmās daļas 1.punktā noteiktajai kārtībai. Minētā likuma 8.panta pirmās daļas 1.punkts noteic, ka valsts vai pašvaldību institūcijai septiņu dienu laikā jānosūta iesniegums, sūdzība vai priekšlikums citai – šajā lietā kompetentai institūcijai, par to paziņojot iesniedzējam, ja iesnieguma, sūdzības vai priekšlikuma izskatīšana neietilpst šīs valsts vai pašvaldības institūcijas kompetencē.

I.J. iesniegumā izklāstītās situācijas izskatīšana ir piekritīga Nīcas pagasta padomei. Ņemot vērā to, ka iesniegums adresēts arī Nīcas pagasta padomei, ministrija to nepārsūtīja pašvaldībai. *I.J.* tika informēts telefoniski, ka iesniegums pieņemts zināšanai un atbilde uz to netiks sniegta, jo iesniegumā minētais jautājums neietilpst ministrijas kompetencē. Par minēto faktu tika informēta arī Valsts policija (ministrijas 2007.gada 5.marta vēstule Nr. l-14/J-238/1570).

[3.5] 2007.gada 10.oktobra prasības pieteikumā *I.J.* norādījis, ka ministrijai, izvērtējot viņa 2006.gada 14.novembra iesniegumu, vajadzēja pašvaldībai dot rīkojumus un norādījumus, lai tā savlaicīgi, Administratīvā procesa likuma un citos tiesību normatīvos pamatotos nosacījumos sniegtu atbildes par to, kādēļ prettiesiski tiek ierobežota *I.J.* uzņēmējdarbība un nekavējoties, piedāvājot grozījumus likumdošanā, kā arī ar tiesību normatīviem - izdodot iekšējos normatīvos aktus, panāktu uzņēmējdarbības veicināšanai pozitīvu pagaidu risinājumu.

Saskaņā ar VPIL 8.panta pirmo daļu un 1.panta pirmās daļas 2.punktu pašvaldību institucionālās padotības formu un saturu nosaka likums, ar kuru vai uz kura pamata pašvaldības izveidotas. Pašvaldību darbības vispārīgos noteikumus un attiecības ar Ministru kabinetu un ministrijām reglamentē likums „Par pašvaldībām". Saskaņā ar likuma „Par pašvaldībām" 5.panta piekto daļu pašvaldību darbību šī likuma ietvaros pārrauga Reģionālās attīstības un pašvaldību lietu ministrija. Minētā likuma 49.pants pilnvaro reģionālās attīstības un pašvaldību lietu ministru ar motivētu rīkojumu apturēt nelikumīgu domes (padomes) izdoto saistošo noteikumu vai citu normatīvo aktu vai to atsevišķu punktu darbību Ministrs nevar apturēt pašvaldības pieņemtos administratīvos aktus. Ministrija nav augstākstāvoša institūcija par pašvaldībām jautājumos par pašvaldību rīcību Administratīvā procesa likuma piemērošanā un nevar izdot saistošus norādījumus pašvaldībām par to izdotajiem administratīvajiem aktiem un pašvaldības faktisko rīcību administratīvajā procesā.

[4] 2008.gada 14.februārī administratīvajā rajona tiesā saņemts *I.J.* lūgums par pagaidu noregulējuma piemērošanu administratīvajā lietā.

Ar Administratīvās rajona tiesas 2008.gada 14.aprīļa lēmumu *I.J.* pieteikums par pagaidu noregulējuma piemērošanu noraidīts.

I.J. tiesas lēmumu pārsūdzējis Administratīvajā apgabaltiesā.

Administratīvā apgabaltiesa ar 2008.gada 27.maija lēmumu atstājusi negrozītu Administratīvās rajona tiesas 2008.gada 14.aprīļa lēmumu, ar kuru noraidīts *I.J.* pieteikums par pagaidu noregulējuma piemērošanu, bet *I.J.* blakus sūdzība noraidīta.

[5] 2009.gada 20.aprīlī tiesā saņemts *I.J.* iesniegums ar pielikumiem *(lietas 77. – 100.lapa).* Iesniegumā pieteicējs norāda , ka ministrijas faktiskās rīcības – bezdarbības, atbildes nesniegšanas fakts uz pieteicēja 2006.gada 14.novembra iesniegumu radījušas pieteicējam faktiskas sekas – materiālais, personiskais un morālais kaitējums ar kaitējuma atlīdzinājuma prasījumu no ministrijas šobrīd ir kopsummā Ls 149 336 (Ls 51 826 ir parāda summa bankai ar procentu maksājumiem, kura kredītā piešķirta projekta (Ls 45 207,23) izstrādei z/s */Nosaukums/*". Ls 7 000 sastāda prasījums par personisko kaitējumu, Ls 5 000 sastāda prasījums par morālo kaitējumu, Ls 135 510 sastāda negūtā peļņa par nākošajiem desmit gadiem), jo līdzšinējā prakse z/s */Nosaukums/*"iespējamās peļņas aprēķina pareizību ir apstiprinājusi, ko aprēķina izejot no bankas atbalstītā biznesa plāna z/s */Nosaukums/*", izvērtējot vien pamatsummas un procentu atmaksu bankai kredītlīguma ietvaros ar banku desmit gadu garumā, kādu nāktos samaksāt bankai, ja nebūtu apturēta kredīta piešķiršana, kam par cēloni ir ministrijas atbildes nesniegšanas fakts uz *I.J.* 2006.gada 14.novembra iesniegumu ministrijai. SEB Unibanka ar izziņu apliecina, ka bija pieņēmusi lēmumu piešķirt kredītu Ls 144 600 apmērā kempinga attīstībai un būvniecībai z/s */Nosaukums/*". Izdevumi, izstrādājot z/s */Nosaukums/*" kempinga projektus, kopsummā ir Ls 45 207.23.

Izdevumi, izstrādājot z/s */Nosaukums/*" kempinga projektus, kopsummā Ls 45 207,23:

1) Skiču projekts kempinga paplašināšanai – Ls 5 600;

2) Ūdensapgādes, notekūdeņu savākšanas un attīrīšanas tehniskais projekts - Ls 15 617,23;

3) Ēku jaunbūves tehniskie projekti Ls 10 100;

4) Apkures, vēdināšanas, siltumapgādes tehniskie projekti Ls 5 400;

5) Elektroapgādes tehniskie projekti (iekšējie tikli) Ls 3 100;

6) Ēku ugunsgrēka autonomās signalizācijas tehniskie projekti Ls l 790;

7) Elektroapgādes pieslēguma projekts (ārējie tīkli) Ls 700;

8) Kravas mikroautobusa iegāde saimniecības un celtniecības vajadzībām Ls 2 900.

No bankas izziņas lietā konstatējams, banka kredītu *I.J.* nolēma piešķirt 2005.gada 13.septembrī, t.i., pēc 2005.gada 9.aprīļa raksta publikācijas laikrakstā Diena, kad bankai kļuva zināms, ka Nīcas pagastā notiek teritoriālā plānošana, un šim faktam - teritorijas plānošanai Nīcas pagastā, lietā ir nebūtiska, pakārtota nozīme, ciktāl tas attiecas uz ministrijas, faktiskas rīcības, bezdarbības faktu, nesniedzot atbildi uz pieteicēja 2006.gada 14.novembra iesniegumu, atbildes nesniegšanai, kļūstot par cēloni uzņēmējdarbības z/s */Nosaukums/*" kempinga projekta realizācijas kreditēšanas pārtraukšanā.

Pieteicējs norāda, ka, lai nodrošinātu demokrātiskas, tiesiskas Latvijas valsts pamatprincipu, it sevišķi cilvēktiesību, ievērošanu tiek piemērota spēkā esoša Latvijas Republikas likumdošana saskaņā ar Latvijas Republikas Satversmes (turpmāk – Satversme), Valsts pārvaldes iekārtas likuma, Iesniegumu likuma, Administratīvā procesa likuma, Teritorijas plānošanas likuma (turpmāk arī - TPL) normām, kas atsevišķi nav jāpierāda.

Saskaņā ar APL 10. pantu - Tiesiskās paļāvības principu - privātpersona var paļauties, ka iestādes rīcība ir tiesiska un konsekventa. Iestādes kļūda, kuras pieļaušanā privātpersona nav vainojama, nedrīkst radīt privātpersonai nelabvēlīgas sekas, banka, pieņemot lēmumu par kredīta piešķiršanu un to izsniedzot *I.J., I.J.,* parakstot kredītlīgumu, veicot vienošanos ar banku, saņemot kredīta pirmo daļu projektam, bija tiesības tiesiski paļauties, ka ministrija, ievēros Latvijas Republikā pastāvošo likumdošanas normas.

Pieteicējs norāda, ka īpaši būtiskās likumdošanas normas, kas tika ņemtas vērā, izsniedzot kredītu, pieņemot lēmumu par kempinga attīstības projekta izstrādi un realizāciju Nīcas pagasta „*/Nosaukums/*" z/s */Nosaukums/*" turpmāk pieteicējs atsaucas un citē turpmāk minētās tiesību normas: Satversmes 89., 90., 91., 104., 106., 115.pantus, Valsts pārvaldes iekārtas likuma 1., 2., 7., 10., 11., 18., 71., 90.pantu, Iesniegumu likums 1., 2., 3., 5., 7., 10.pantu, Administratīvā procesa likuma 2., 4., 5., 7., 9., 10., 11., 15., 17., 25., 49., 55., 56., 63., 64., 89., 90., 91. un 122.pantu kā arī Teritorijas plānošanas likuma 3., 4., 7., $7.^{1}$ un 9.pantu.

Pieteicējs 2006.gada 14.novembra iesniegumu ir uzrakstījis un nosūtījis valsts iestādei, RAPLM, kas atsevišķi nav jāpierāda, iesniegumā kā būtiskas sekas norādot

iespējamo zaudējuma prasījuma atlīdzinājuma pieteikumu vai iesniegumu, kuram par pamatu varētu būt *I.J.* uzņēmējdarbības z/s */Nosaukums/*" novešana līdz maksātnespējai Nīcas pagasta „*/Nosaukums/*".

Ar Valsts policijas vēstuli 2007.16.02. Nr.20/J-478 ministrijai un ministrijas atbildi Valsts policijai lietā konstatējams, ka ministrija ir saņēmusi *I.J.* 2006.gada 14.novembra iesniegumu, un ka *I.J.* ir zvanījis ministrijai un atgādinājis, ka vēlas saņemt atbildi uz 2006.gada 14.novembra iesniegumu saskaņā ar Satversmes 104. pantu pēc būtības.

Papildus no ministrijas atbildes Valsts policijai 05.03.2007. Nr.1-14/J-238/1570 konstatējams, ka ministrija, iestājas savā faktiskajā rīcībā (APL 89., 90.panti), bezdarbībā, atbildes nesniegšanā uz pieteicēja lietā 2006.gada 14.novembra iesniegumu ministrijai, iestādei noteiktā termiņa neievērošanas sekas saskaņā ar APL 49.panta 1.daļu attiecībā pret pēc būtības un termiņā sniegtas atbildes, uz kādu saskaņā ar APL 10.pantu pieteicējs lietā bija tiesisks paļauties, ka tādu saņems.

Ministrija, ne tikai skaidri paziņo savu nodomu, ka *„(..) atbilde uz viņa iesniegumu netiks sniegta"*, bet tā nesniedza pat izziņu septiņu dienu laikā, kā arī nenorādīja apsvērumus, *I.J.* būtiski savai uzņēmējdarbībai z/s */Nosaukums/*" paužot neapmierinātību par ministrijas kompetencē esošu jautājumu risināšanu saskaņā ar tās pienākumiem. Atbildi uz 2006.gada 14.novembra iesniegumu ministrijai pieteicējs, paļaujoties uz APL 10.panta noteikto tiesiskās paļāvības principu, nav saņēmis pēc būtības, terminā, vispār.

Pēc atkārtotas *I.J.* vēršanās Valsts policijā ar 2007.gada 8.februāra iesniegumu. Valsts policijai vēstulē 05.03.2007. Nr. 1-14/J238/1570 ministrijai, iestāde, formāli aizbildinoties par atbildes nesniegšanas taktu uz pieteicēja 2006. gada 14.novembra iesniegumu, savu faktiskās rīcības, bezdarbības faktu, patvaļīgi, apejot APL 9. pantā noteikto patvaļas aizlieguma principu, pamato ar Teritoriālās plānošanas likuma 7.panta sesto daļu.

Ministrijas arguments, pamatots ar TPL 7.panta 6.daļu, ir pilnīgā pretrunā ar TPL 7.panta 3.daļas 1.punktu - Publisko institūciju kompetence teritorijas plānošanā noteic, ka atbildīgā ministrija attiecībā uz teritorijas plānošanu veic šādas funkcijas: metodiski vada, pārrauga un koordinē teritorijas plānojumu izstrādi.

Atbildes pēc būtības saskaņā ar Iesniegumu likuma 5.panta 4. un 5.daļu. APL 56.panta 2.daļu, nesaņemšanu no ministrijas uz savu 2006.gada 14.novembra iesniegumu *I.J.* tiesiski ir uzzinājis, pēc atbildes saņemšanas Valsts policijai 05.03.2007. Nr.1-14/J-238/1570, saskaņā ar APL 70.panta 2.daļu, saņemot pa pastu septītā dienā 2007.gada 12.martā. Faktisko seku iestāšanās, atbildes pēc būtības nesaņemšanas sākuma termiņš rēķināms ar 2006.gada 21.novembri, kad septiņu dienu laikā *I.J.* bija jāsaņem atbilde vismaz izziņas veidā. saskaņā ar Iesniegumu likuma 5.panta 4. un 5.daļu, APL 56.panta 2.daļu, beigu termiņš konstatējams 2007.gada 12.martā, kad pieteicējam bija ar Valsts policijas starpniecību jāsaņem atbilde uz 2006.gada 14.novembra iesniegumu ministrijai. Faktiskās sekas, izsakot termiņā, kad jāpieņem lēmumi, kuras bija spēkā attiecībā pret iespējamās atbildes pēc būtības nesaņemšanas no ministrijas uz pieteicēja lietā 2006.gada 14.novembra iesniegumu, sastāda ievērojamu termiņu biznesa attīstības kavēšanai - aptuveni četri mēneši.

Saskaņā ar Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likuma (turpmāk - VPINZAL) 4. un 6.pantos noteiktām normām, ka tiesības uz zaudējuma atlīdzinājumu rodas, ja starp iestādes prettiesisku rīcību un cietušajam nodarīto zaudējumu pastāv tiešā cēloņsakarība. Ministrijai bija pienākums kā neatkarīgai valsts iestādei atbildēt uz *I.J.* 2006.gada 14.novembra iesniegumu pēc būtības un termiņā. Par to, ka *I.J.* darbības savā tiesiskajā paļāvībā saskaņā ar APL 10.pantu nebija nejaušas vai pārprotamas, bet bija apzinātas un mērķtiecīgas saņemt atbildi uz 2006.gada 14.novembra iesniegumu no ministrijas pēc būtības un termiņā, apliecina pieteicēja zvans ministrijai, kā arī vēršanās Valsts policijā.

Saskaņā ar APL 49.panta 1.daļu ir iestājušās ministrijai noteiktā termiņa neievērošanas sekas attiecībā pret tiesisku iestādes, ministrijas, faktiskās rīcības faktu, nesniedzot atbildi pieteicējam lietā uz pieteicēja 2006.gada 14.novembra iesniegumu ministrijai pēc būtības un termiņā.

2005.gada 4.novembrī laikrakstā „Diena" publicēts raksts „Uz, jūru dodas kā partizāni" ar apakšvirsrakstu „Pirmie žogi Nīcas pagasta piejūras zonā vēsta par cilvēku

attiecībām un domāšanu". Raksts publicēts laikā, kad pieteicējs un banka neskatoties uz problēmām, kādas atspoguļotas minētā „Dienas" publikācijā, kas varētu radīt ievērojamus riskus kredīta saņēmēja uzņēmējdarbībai, kas saistīta ar tūrisma kempinga attīstību z/s */Nosaukums/*" īpašumā „*/Nosaukums/*" nolemj piešķirt kredītu Ls 144 600 apmērā.

2006.gada 14.novembra lietā pieteicēja iesniegumu ministrija ir saņēmusi laikposmā no 2006.gada 5.jūnija līdz 2007.gada 16.jūlijam, kad *I.J.* tūrisma biznesam „*/Nosaukums/*" rodas regulāras problēmas ar termiņu neievērošanu, pildot kredītsaistības kredītlīguma ar banku ietvaros, kuru atspoguļojums atrodams 2006.gada 14.novembra iesniegumā ministrijai uzrādītās problēmās - tai skaitā liegto iespēju tūristiem no īpašuma „*/Nosaukums/*" piekļūt Baltijas jūras pludmalei. Tūristu pieplūdums z/s „*/Nosaukums/* 81" ir samazinājies, tūristu uzturēšanās laiks z/s */Nosaukums/*" katastrofāli sarucis, radot naudas līdzekļu apgrozījuma samazināšanos, kas neļauj pildīt kredītsaistības ar banku, kas savukārt bankai nedrīkst radīt zaudējumus.

2007.gada 16.jūlija iesniegumā bankai *I.J.* izskaidro radušos biznesa situāciju un iesniegumam bankai pievieno zaudējuma atlīdzinājuma iesnieguma kopiju Nīcas pagasta pašvaldībai, 2006.gada 14.novembra iesniegumu ministrijai, kā arī ministrijas atbildes 05.03.2007. Nr. 1-14/J-238/l570 Valsts policijai.

2007.gada 19.jūlijā, banka ar savu izziņu 2007.07.19 Nr. 12-03.1/371 *I.J.* paziņo par savu lēmumu neturpināt kreditēšanu.

Banka atteikumu, kādēļ tā nevar izdot nepārprotamu, rakstisku kreditēšanas atteikuma pamatojumu tieši ar ministrijas atbildes nesniegšanas faktu uz pieteicēja lietā 2006.gada 14.novembra iesniegumu, mutvārdos pamatojot, rakstiski atsakot motivēt kreditēšanas pārtraukšanu. Mutvārdos banka lika saprast, ka tieši ministrijas, atbildes sniegšanas fakts uz *I.J.* 2007.gada 16.jūlija iesniegumu būtu ļāvis izvērtēt vēl lielākas kreditēšanas palielināšanas turpināšanu tālākā nākotnē z/s */Nosaukums/*", pilnībā novēršot jautājuma izskatīšanu par kreditēšanas pārtraukšanas lēmuma pieņemšanu.

Administratīvās apgabaltiesas 2008.gada 27.maija lēmuma [7] punktā paustais atzinums, ka gadījumā, ja tiesa, izskatot lietu pēc būtības, konstatēs, ka ministrijai bija pienākums sniegt atbildi uz pieteicēja 2006.gada 14.novembra iesniegumu un atbilde pieteicējam nav sniegta, tiesa varēs uzlikt par pienākumu ministrijai sniegt pieteicējam attiecīgu atbildi lietā ir nebūtisks, jo ministrijai vairs nav iespējams saskaņā ar likumdošanu veikt tiesisku iestādes, ministrijas, faktisko rīcību - sniegt pēc būtības un termiņā atbildi uz pieteicēja 2006.gada 14.novembra iesniegumu ministrijai, kas saskaņā ar VPINZAL 6.pantu vairs neradītu tiešas cēloņsakarības - bankas lēmums par kreditēšanas pārtraukšanu ir pieņemts, nav grozāms vai atjaunojams, uzņēmēja, lietā pieteicēja, kredīta līgums Nr. LT06255 atrodas bankas kredītu atgriešanas nodaļā, un z/s */Nosaukums/*" uzņēmuma kreditēšanas atjaunošana nav pārskatāma.

[6] 2009.gada 20.aprīlī tiesnese APL 194.1 panta kārtībā pieņēmusi lēmumu pievienot iesniegumu kā pieteikuma papildinājumus administratīvajai lietai.

[7] Pieteicējs tiesas sēdē pieteikumā un pieteikuma papildinājumā ietverto prasījumu uzturēja, pamatojoties uz pieteikumā un iesniegumā, ko tiesa atzinusi par pieteikuma papildinājumu [5] ietvertajiem argumentiem un apsvērumiem, papildus paskaidrojot turpmāk minēto *(lietas 136.-148. lapa)*.

Pieteicējs lietā ir godprātīgi sadarbojies ar tiesu, ir darījis visu, lai tiesa noskaidrotu patiesību un spētu piedzīt no atbildētāja pieteicējam lietā radītos zaudējumus pilnā apmērā.

Ka ministrijai, saņemot *I.J.* 2007.gada 10.oktobra sūdzību no tiesas iestādes, 2007.gada 10.oktobra sūdzība, kas adresēta arī ministrijai un kas rakstīta ar konkrētu prasījumu ne mazāk kā Ls 60 668 atlīdzināšanas likuma normatīvos, kļuva zināms par *I.J.* iesniegumu ministrijai ar prasījumu atlīdzināt ne mazāk kā Ls 60 668. Uz 2007.gada 10.oktobra *I.J.* sūdzību tiesai saņemta ministrijas atbilde 2007.gada 1.novembrī, adresēta kā paskaidrojums lietā tiesai un lietā pieteicējam. Tādējādi ministrija maldina lietā tiesu un pieteicēju, jo ministrija ir saņēmusi *I.J.* iesniegumu ar zaudējuma prasījumu par ne mazāk kā Ls 60 668 2007.gada 10.oktobrī.

Pieteicējam lietā nebija likumīgu tiesību prasīt, lai ministrija izdotu lēmumu *(par atlīdzinājuma prasījumu)* kā administratīvo aktu. Pieteicējs uzskata - ja reiz tiesa uzskatīja, ka ministrijai tāds administratīvais akts bija jāizdod, tad tā ir tiesas kompetence izvērtēt, kādēļ atbilstošs administratīvais akts nav izdots. Tiesas pienākums bija pieprasīt, lai nepieciešamais administratīvais akts no ministrijas tiktu izdots. Privātpersona var paļauties, ka tiesas iestāde ar tiesas pavēsti 2009.gada 20.aprīlī paziņojot, ka lieta tiek izskatīta pēc būtības, var tiesiski paļauties, ka tiesas rīcība, sniedzot šo paziņojumu ir tiesiska un konsekventa.

Ar 2009.gada 20.aprīļa iesniegtu iesniegumu tiesai [5] *I.J.* ir apstiprinājis, ka ir ar 2007.gada 10.oktobra pieteikuma starpniecību lietā vērsies pie ministrijas saskaņā ar Atlīdzināšanas likuma normatīviem, tādēļ likumīgi paļaujoties uz APL, ka tiesa lietu izskatīs pēc būtības. Pieteicējs uzskata, ka nevar celties strīdi par to, ka procesuāli tiesa prettiesiski izskatītu lietu pēc būtības. Ņemot vērā, ka iestādes, ministrijas faktiskā rīcība ir pabeigta, atbildes nesniegšanas fakts uz pieteicēja-prasītāja lietā pieteikumā tiesā ir konstatēts, ka likums neparedz pabeigtas faktiskās rīcības apstrīdēšanu iestādē, nav nepieciešama iepriekš ārpustiesas kārtība izskatīt iesniegumu par atlīdzinājumu.

Pieteicējs uzskata, ka vispirms jānoskaidro:

1. Kas lietā ir patiesais pieteikuma priekšmets,
2. Kāda ir lietas būtība,
3. Kādas sekas iestājušās prettiesiskās, pabeigtās faktiskās rīcības rezultātā, ko radījusi ministrijas, ar apzinātu, ar pierādījumiem apstiprinātu nodomu 05. marta 2007. gada atbildē Valsts policijai, ko parakstījušas piecas ministrijas amatpersonas, kurā minēts, ka ... *atbilde uz viņa iesniegumu netiks sniegta*, faktiskā rīcība, bezdarbība - neatbildēšana uz pieteicēja 2006.gada 14.novembra iesniegumu, ministrijas atbildes nesniegšanas fakts uz pieteicēja 2006.gada 14.novembra iesniegumu.

Pieteicējs norāda, ka patur tiesības neatbildēt tiesai uz lietā nebūtiskiem jautājumiem tiesai un ministrijai debašu laikā.

2006.gada 14.novembra iesniegumā ministrijai pieteicējs norādījis uz būtiskiem apstākļiem, ka var rasties cēloņsakarības, iestāties zaudējuma prasījums pret ministriju pārraugošo iestādi, ko atbildētājs lietā nav atbildīgi novērtējis.

Pieteicējs par atbildes nesaņemšanas faktu pat vērsies Valsts policijā.

Ministrija savā paskaidrojumā tiesai atbildes nesniegšanas faktu pamato ar iesnieguma saturu, uz kuru ministrija nav atbildējusi lietā. Šāds pamatojums ir nelikumīgs un prettiesisks, jo nav ar likumdošanu un īpaši ar APL, noteiktu tabu tēmu, uz kurām iestādei būtu tiesības vai pienākums neatbildēt pēc būtības termiņā, vispār. Šādu aizliegto tēmu uzskaitījuma Latvijas valsts likumdošanā, uz ko iestādei būtu pienākums vai tiesības neatbildēt, nav. Turklāt uz iesniegumu pieteicējs lietā jau bija noskaidrojis pašvaldības viedokli, tādēļ viņam bija pilnas tiesības noskaidrot arī pašas pašvaldības iestādes pārraugošās ministrijas viedokli, ko pieteicējam neizdevās izdarīt pat ar Valsts policijas iejaukšanos. Paļaujoties, ka Valsts policija administratīvi sodīs ministrijas Valsts sekretāru, kura pienākumos ietilpa atbildēt uz pieteicēja iesniegumu, kas kļūs par pamatu zaudējuma prasījumam administratīvās tiesas ceļā. Valsts policija, nesodīja ministrijas Valsts sekretāru saskaņā ar spēkā esošo LAPK 201. 46 pantu, par atbildes nesniegšanas faktu.

Pieteicējs atbildi uz savu iesniegumu nesaņēma pat ar Valsts policijas starpniecību. Valdība veica grozījumus likumdošanā, izslēdzot no LAPK 201.46. panta normu, ar kuras starpniecību var valsts amatpersonu saukt pie administratīvās atbildības ar sekojošu, ar likumu pamatotu zaudējuma atlīdzinājuma piedziņu no valsts iestādes. Iniciatīva par LAPK 201. 46 panta izslēgšanu no LAPK. nāca no Valsts sekretāru sapulces, kur vienlaicīgi piedalās ministriju Valsts sekretāri, tai skaitā Valsts policijas Valsts sekretārs un Reģionālās attīstības pašvaldību lietu ministrijas Valsts sekretārs. Pieteicēja ieskatā lietā būtiski ir šie pierādījumi, kas tieši pierāda valsts mērķi izvairīties no zaudējuma atlīdzinājuma pienākuma valsta amatpersonu likuma, LAPK, pārkāpšanas gadījumā. Tādēļ ņemot vērā iepriekšminēto, kas attiecas uz LAPK normu grozījumu un atbildētājas lietā ministrijas Valsts sekretāra nesaukšanu pie administratīvās atbildības saskaņā ar tanī laikā spēkā esošo LAPK normu 201.46 pantu šo lietu izskatot pēc būtības pastāv pamatotas šaubas un bažas, ka izskatot šo lietu pēc būtības var notikt vai jau ir noticis krimināpārkāpums saskaņā ar Krimināllikuma

318.panta 1.daļu un Krimināllikuma 319.panta 1.daļu, kad Valsts kasei atrodoties defolta vai maksātnespējas stāvoklī vai tuvu šim stāvoklim, Tieslietu ministrijas Valsts sekretārs, iespējams ir devis mutisku norādi vai rīkojumu administratīvās rajona tiesas vai apgabaltiesas priekšsēdētājai šo lietu neizskatīt un beigt ar pieteicējam-prasītājam lietā nelabvēlīgu nolēmumu.

Pieteicējs uzskata, ka lietā tieši un konkrēti ir ministrijas faktiskā rīcība, atbildes nesniegšanas fakts, cēloņsakarībā radījis tiešas faktiskās sekas. To lietā pierāda gan tiešie, gan netiešie pierādījumi. Pie netiešiem pieder iesnieguma saturā paustā informācija, uz kuru nav sniegta ministrijas atbilde, ministrijai atbildību cenšoties novērst uzmanību no savas atbildības par bezdarbību, kādēļ nav sakārtota likumdošana, kas ir ministrijas pienākums, lai nebūtu ministrijai tik tiešā veidā, pārkāpjot tiesību normas, jāizvairās atbildēt uz iesniegumu, kas saistīti ar ministrijai neērtiem jautājumiem-atlīdzinājuma pienākuma neiestāšanos no valsts gadījumā, ja prasījums attiecas tikai uz ar teritoriālo plānošanu saistītiem jautājumiem, izstrādi.

Pieteicējs uzskata, ka būtu netaisnīgi, ja Latvijā notiktu tā, ka banka atsavina mantotu īpašumu par šodienas zemo cenu, kuru ar savu kreditēšanas politiku Latvijā nosaka ārvalstu bankas, tādēļ, ka banka un uzņēmējs zaudējuši tiesisko paļāvību valsts iestādei.

Personiskais kaitējums pieteicējam radies ar atbildes nesniegšanas faktu, radot reputācijas sagrāvumu pieteicēja uzņēmumam, z/s „*/Nosaukums/* 81" kreditējošās bankas acīs, tai reputācijas sagrāves rezultātā pārtraucot kreditēšanu. Atbildes nesniegšanas fakts ietekmējis kreditēšanas pārtraukšanu un ģimenes izjukšanu, kredītlīgumam nonākot bankas kredīta atgūšanas nodaļā, jo banka ar aizdomām skatās uz uzņēmēju, kuram vairs nav ģimenes, kura līdz šim kopā saimniekoja saimniecībā z/s */Nosaukums/*" un kopā pildīja kredītsaistības pret banku.

Pieteicēja ieskatā nav papildus jāpierāda, ka lietā lietas patieso būtību rada sekas, ko radījušas lietā pieteikuma priekšmets, kā arī pieteicēja tiesībspēja pierādīt ar likumiskiem līdzekļiem savas tiesības, pierādot ar pierādījumiem pilnībā apstākļus, kas kļuva par tiesisku cēloni radītajiem zaudējumiem saskaņā ar Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likuma 6. pantu, cēloņsakarība.

Reālas tiesiskas sekas pieteikuma priekšmetam var radīt tikai tiesiskas cēloņsakarības pamatojums saskaņā ar Atlīdzināšanas likuma 6.pantu cēloņsakarība, kas ir tiesiskās paļāvības princips, tā spēkā esamība, vai arī tā ignorēšana, spēka zaudēšana prettiesiskas iestādes faktiskās rīcības vai prettiesiska administratīvā akta izdošanas rezultātā. Nav jāpierāda APL 10. panta īpaša nozīmība valsts pārvaldē. Pastāvot APL 10.panta tiesību normai pieteicējs veiksmīgi uzsāka savu uzņēmējdarbību. Banka, tiesiski un likumīgi piešķīra kredītu uzņēmumam, pieteicējam tiesiski un likumīgi paļaujoties uz spēkā esošām APL 10. panta tiesību normām bankā ieķīlājot visu savu ģimenes īpašumu, ar biznesa plānu saņemot no bankas reālu aizdevumu biznesa attīstībai z/s */Nosaukums/*", bankai mutvārdos dodot solījumu kreditēšanu Ls 700 000 apmērā, ko tiesas nozvērināts pieteicējs lietā var apliecināt. Fakti par to, ka banka bija gatava kreditēt z/s */Nosaukums/*" ar Ls 700 000 vai vienu miljonu eiro un ka par šādas kreditēšanas faktu ar banku ir bijusi mutiska vienošanās līdz šim lietai nav pievienoti, jo tā bija tikai mutiska vienošanās starp *I.J.* un SEB Unibanku (...).

Izejot no Satversmes tiesas skaidrojumiem pieteicējs varēja paļauties, ka viņa uzņēmējdarbība būs ar valsts iestāžu darbību, tai skaitā faktisko rīcību tiesiski nodrošināta un paļaujoties uz šo principu ņēma kredītu a/s SEB bankā, pilnībā ieķīlājot mantoto ģimenes īpašumu, kurā reģistrēta z/s */Nosaukums/*", turpinot tiesiski paļauties, ka saņems no jebkuras valsts iestādes, tai skaitā ministrijas atbildes uz uzņēmējam būtiskiem iesniegumiem, tiesiski paļaujoties arī Valsts policijas un tiesas iestādēm un atbilžu nesniegšanas fakta gadījumā, tiks kompensēti zaudējumi, ko radītu iestādes, ministrijas prettiesiska faktiskā rīcība, bezdarbība, nesniedzot atbildi uz iesniegumu pēc būtības, atbildes nesniegšanas faktam radot zaudējumus – morālus, personiskus, materiālus.

Tikai un vienīgi tiesiski pierādīti un tiesas tiesiski konstatēti fakti, kas varētu pierādīt ar bankas kā juridiskas personas liecību, ka tā kreditēšanu pārtraukusi balstoties tikai un vienīgi uz lietā pieteikuma priekšmetu – atbildes nesniegšanas faktu uz pieteicēja-prasītāja 2006.gada 14.novembra iesniegumu atbildētājam lietā, no loģikas, būtu apšaubāmi un

pierādījumos bankas, komercsabiedrības, liecībai nevarētu būt izšķiroša loma, jo ir otršķirīgi no vispārīgā tiesiskuma izpratnes un būtu apstrīdami visos gadījumos – gan bankai apstiprinot, gan noliedzot šo kreditēšanas pārtraukšanas cēlonības faktu, jo komercsabiedrības, a/s „SEB bankas" patiesās intereses sargā Komerclikums ar Komerclikuma 19.pantā noteikto komercnoslēpumu un saskaņā ar Kredītiestāžu likumu to ārvalstīs dzīvojošo ieinteresēto personu ārvalstu tiesības un tiesiskās intereses un zaudējuma atlīdzības piedziņas neiespējamību nedrīkst pamatot ar tiesībām, ko aizsargā likums (Komerclikums), ar ko pierādījumi lietā, kurus varētu iesniegt banka, zaudē jēgu, jo tiem zūd ar tiesiskiem pierādījuma līdzekļiem nostiprināta ticamība.

Tiesai pareizi būtu jāvadās no juridiskā siloģisma, ja sekas lietā iestājas ar pieteicēja uzņēmuma kreditēšanu gadījumā, ja kreditējošā firma nav komercfirma ar to sargājošo komercnoslēpumu, bet ir parasts kreditors, kuru neaizsargā komercnoslēpums, un tiesa veicot objektīvo izmeklēšanu ar pierādījuma līdzekļiem savu pienākumu ietvaros konstatē, ka kreditēšana pārtraukta tikai un vienīgi kreditējošai firmai zudušo tiesiskās paļāvības principu valsts iestādēs, pašvaldībai, ministrijai neatbildot uz pieteicēja iesniegumu, pieteikuma priekšmetam, atbildes nesniegšanas faktam lietā kļūstot par galveno cēloni Atlīdzināšanas likuma 6.panta nosacījumos, kad pieteicējam lietā radīti atlīdzināmi zaudējumi, tad loģiski, ka iestātos sekas, kad tiesa spriedumu ar atlīdzinājuma piedziņu vērstu pret zaudējumus radījušo iestādi motivētu ar tiesiskās paļāvības principa zudumu valsts iestādei.

Banka ir pēkšņi pārstājusi pieteicēja kreditēšanu tūlīt pēc iesnieguma bankai, kuram ir pielikums un pielikumā par zaudējuma prasījuma atlīdzinājuma iesnieguma kopiju pašvaldībai cita starpā iesniedzējs atklāj bankai faktus par atbilžu nesniegšanu uz iesniegumiem pašvaldībai un ministrijai, kuras pieteicējs-prasītājs lietā nav saņēmis pat ar Valsts policijas starpniecību.

Banka neatklāj citus, tiešus, konkrētus pēkšņos kreditēšanas pārtraukšanas iemeslus, kas stāvētu ārpus kredītlīguma starp pieteicēju-prasītāju lietā un kreditējošo a/s SEB banku, kas varētu būt par iemeslu šaubīties saskaņā ar VPINZAL 6.panta 2.daļu par to, ka būtu pilnīgi citi, pamatoti kreditēšanas pārtraukšanas iemesli, kas nav saistīti ar iesniegumu bankai, kuram pievienoti pielikumā visi iepriekšminētie dokumenti.

Ir ziņas, ka tuvākā mēnešu laikā var iestāties reāla situācija, ka banka pieprasa visa kredīta atgriešanu ar procentiem vai īpašuma atsavināšanu, ar no tām izrietošām sekām saskaņā ar Civillikuma saistību tiesību pienākumiem pieteicējam lietā, kad īpašuma z/s */Nosaukums/*", kas mantota no pieteicēja tēva, atsavināšanas gadījumā par šodienas cenu, kredītā saņemtā starpība būtu jāturpina maksāt gadiem ilgi, līdzekļus atmaksāšanai gūstot no gadījuma darbiem visa atlikušā mūža garumā, iznīcinot pieteicēja lietā tiesisko paļāvību šai valstij, tās iestādēm uz visiem laikiem. Ņemot vērā, ka pieteicēja-prasītāja lietā ģimene ir izjukusi, juridiski atbildība par kredīta atgriešanu sakarā ar laulības šķiršanas līgumu gulstas uz *I.J.* pienākumu. Komercsabiedrība, a/s „SEB banka" ir tiesīga pieprasīt nekavējoties atmaksājamo Ls 51 826 kredīta summu, ņemot vērā, ka procenti tiek pieskaitīti par katru nākošo mēnesi, kas nav iekļauti pilnīgi minētajā Ls 51 826 summā, tādēļ pirmajā prasījumā atbildētājam pieteicējs lietā norādīja- ne mazāk kā Ls 60 668, kas ir tuva šā brīža bankas prasījumam ar visiem procentiem, bez atrautās pelnās saskaņā ar Civillikuma normām.

Atbildes nesniegšanas fakts tieši uzskatāms par likumīgu un tiesisku galveno cēloni saskaņā ar APL 10.pantu, VPINZAL 6.pantu, VPINZAL 10.panta 1.daļu tiesiskās paļāvības principa zudumam ministrijai. Tādējādi lietā ir tiesiski pamatoti pierādījumi reālajam zaudējuma prasījumam atbildētājam lietā, piedziņu veicot ar tiesas sprieduma starpniecību par labu pieteicējam - prasītājam lietā pilna prasījuma apmērā, kas sastāda Ls 149 336, tai skaitā saskaņā APL 97.panta tiesību normām materiālo zaudējumu 2009.gada 20.aprīļa iesniegumā tiesa un ministrijai noteicot un pamatojot Civillikuma 1792., 1787.,1788. pantu tiesību normām.

Iestājoties VPINZAL 6.panta normatīvos noteiktai cēloņsakarībai starp atbildes nesniegšanas faktu reizē ar to tiesiskās paļāvības principa zudumu valsts iestādei, ministrijai, kā faktiskās sekas iestājās kreditējošās bankas lēmums- pārtraukt turpmāko z/s „*/Nosaukums/* 81" kreditēšanu ar visu no tā izrietošām Civillikuma noteiktām saistību tiesību saistībām, kredītlīgumu starp pieteicēja uzņēmumu kreditējošo banku un pieteicēju kreditējošai bankai

nekavējoties nododot kreditējošās bankas kredīta atgūšanas nodaļai. Tuvākā laikā var iestāties situācija, ka banka pieprasa visa kredīta atdošanu vai īpašuma atsavināšanu, kas patiesībā ir vērtīgāks par nekavējoties bankas tiesīgi pieprasāmo Ls 51 826 atmaksājamo kredīta summu.

Pieteicējam nav naudas līdzekļu, ar kuriem norēķināties ar banku, turklāt, sakarā ar finansiālām problēmām, uzņēmumam z/s */Nosaukums/*" nonākot maksātnespējā, šo visu nepārtraukto, ilgstošo negatīvo ziņu rezultātā pieteicējs ir cietis personiski- izjukusi uzņēmēja ģimene.

Galējās sekas iestājas morālajā, personiskajā un materiālajā prasījumā Ls 149 336 apmērā lietas ietvaros no ministrijas, jo pieteicējs lietā uzskata, ka nav vainojams, ka atbilde termiņā, pēc būtības, vispār no ministrijas netikta saņemta, kāda bija jāsaņem saskaņā ar Latvijas Republikas Satversmes 104., 106.pantiem.

Atbildētāja tiesas sēdē prasījumu neatzina, savus iebildumus pamatojot ar rakstveida paskaidrojumā ietvertajiem argumentiem un apsvērumiem, papildus norādot, ka pieteicējs nav vērsies ministrijā ar zaudējuma/ kaitējuma atlīdzinājuma prasījumu.

Motīvu daļa

[8] Iepazinusies ar lietas materiāliem un tiesas sēdē uzklausījusi lietas dalībnieku paskaidrojumus, izvērtējot lietā iesniegtos pierādījumus tiesa atzīst, ka pieteikums daļēji apmierināms, bet daļā tiesvedība izbeidzama.

[9] Administratīvā procesa likuma (turpmāk – APL) 103. pantā noteikts tiesas pienākums, izskatot administratīvo lietu, pārbaudīt iestādes izdota administratīvā akta tiesiskumu un pamatotību. Administratīvā akta tiesiskums tiek vērtēts, pārbaudot, vai iestāde, to izdodot, rīkojusies saskaņā ar tiesību normām. Pamatotība tiek vērtēta, pārbaudot, vai iestāde veikusi lietderības apsvērumus tai likumā noteiktās rīcības brīvības ietvaros.

Procesuālās ekonomijas nolūkos Tiesa spriedumā analizēs tikai tos faktus, kuriem, tiesas ieskatā, ir nozīme pareizā lietas izskatīšanā. Procesuālās ekonomijas nolūkos tiesa nesniegs juridisku vērtējumu procesa dalībnieku argumentiem, apsvērumiem un pierādījumiem, kuri nevar ietekmēt lietas izskatīšanu pēc būtības.

[10] No lietas materiāliem tiesa konstatējami turpmāk minētie faktiskie apstākļi.

[10.1] Saskaņā ar Uzņēmumu reģistra elektroniskajiem datiem, Liepājas rajona Nīcas pagasta zemnieku saimniecība */Nosaukums/*" (turpmāk – z/s */Nosaukums/*" *un* pieteicējs) reģistrēta 2001.gada 22.maijā, z/s īpašnieks ir *I.J.*, kuram ir tiesības atsevišķi pārstāvēt z/s */Nosaukums/*" ..

[10.2] Saskaņā ar Uzņēmumu reģistra elektroniskajiem datiem, z/s */Nosaukums/*" juridiskā adrese ir Liepājas rajons, Nīcas pagasts, „*/Nosaukums/*";

[10.2] Saskaņā ar Uzņēmumu reģistra elektroniskajiem datiem, z/s */Nosaukums/*" darbības veids augkopība, dārzeņkopība, dārzkopība, viesnīcas, kempingi un citas īslaicīgas apmešanās vietas u.c. statūtos paredzēta darbība.

[10.3] 2005.gada 13.septembrī A/s „SEB Latvijas Unibanka" apliecinājusi, ka ir nolēmusi piešķirt aizdevumu z/s */Nosaukums/*" LVL 144 600 apmērā projekta pirmās kārtas finansēšanai (lietas 95.lapa).

[10.4] 2006.gada gada 5.jūnijā starp z/s */Nosaukums/*" kā aizņēmēju ar A/s SEB Unibanka noslēgts kredīta līgums par LVL 62 500 (pamatsumma) piešķiršanu mērķim – kempinga attīstības projekta izstrādei, refinansēšanai. Līgumā norādīts, ka aizdevuma izsniegšanas sākuma termiņš ir 2006.gada 5.jūnijs, aizdevuma atmaksāšanas beigu termiņš ir 2009.gada 5.jūnijs *(lietas 96.lapa)* .

[10.5] Z/s */Nosaukums/*" īpašnieks *I.J.* 2006.gada 17.novembrī ministrijā iesniedzis strīdus iesniegumu, datētu ar 2006.gada 14.novembri (turpmāk – iesniegums), par*(lietas 34.-37.lapa).*

[10.6] Nīcas pagasta pašvaldība 2006.gada 24.novembra vēstulē pieteicējam paskaidrojusi ka servitūta ceļus nodibina Civillikumā noteiktā kārtībā, un, ja pieteicējs uzskata, ka viņam ir tiesības uz servitūta ceļu cauri īpašumam „*/Nosaukums/*", tad šis jautājums ir jārisina Civillikumā noteiktā kārtībā *(skat lietas 11.lapa, [6])*

[10.7] 2007.gada 16.februārī Valsts policijas priekšnieks A.Lieljuksis vēstulē Nr. 20/J-478 *(lietas 38.lpp)*, kas adresēta *I.J.* un zināšanai nosūtīta RAPLM valsts sekretārei, norāda, ka 2007.gada 8.februārī Valsts policijā atkārtoti saņemts *I.J.* iesniegums (reģ. Nr. J-478) ar lūgumu izvērtēt RAPLM valsts sekretāra faktisko rīcību – nesniedzot termiņā atbildi uz 2006.gada 14.novembra iesniegumu pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – Latvijas APK) 201.[46] panta.

Saskaņā ar Latvijas APK 201.[46] pantu „Iesniegumu sūdzību un priekšlikumu izskatīšanas noteikumu pārkāpšana", šāda administratīvā pārkāpuma izskatīšana nav Valsts policijas kompetencē, tāpēc 2007.gada 31.janvārī Valsts policija nav izdevusi administratīvo aktu, kā norāda *I.J.*, bet gan sniedza rakstisku atbildi Nr. 20/J-277 uz *I.J.* 2007.gada 22.janvāra iesniegumu.

Valsts policija savā vēstulē norādīja, ka par šādu pārkāpumu pieteikums jāsniedz Administratīvajā rajona tiesā(..). Minētās vēstules pielikumā otrajam adresātam – RAPLM nosūtīti *I.J.* 2007.gada 5.februāra iesnieguma kopija un 2007.gada 17.janvāra iesnieguma kopija.

[10.8] 2007.gada 5.martā ministrija vēstulē Nr. 1-14/J-238/1570 *(lietas 39.lpp)*, kas adresēta Valsts policijai un zināšanai *I.J.* paskaidrojusi, ka *I.J.* 2007.gada 14.novembra iesniegums bija adresēts Nīcas pagasta padomes Strīdus komisijas priekšsēdētājam A.Teterim un tajā iesniedzējs lūdza nekavējoties atrisināt kājceļa servitūta nodibināšanu ar pieeju jūrai caur īpašumiem „*/Nosaukums/*" un „*/Nosaukums/*". Iesniegums bija nosūtīts ministrijai zināšanai, ņemot vērā to, ka šis jautājums tika skatīts sabiedriskajā apspriešanā teritorijas plānošanas procesa ietvaros, ministrijai nebija tiesību tajā iejaukties. Atbilstoši Teritorijas plānošanas likuma 7.panta sestajai daļai vietējā pašvaldība vada, uzrauga, un nodrošina attiecīgās vietējās pašvaldības teritorijas plānojuma, detālplānojuma un to grozījumu izstrādi un īstenošanu.

I.J. telefoniskā sarunā bija paskaidrots, ka viņa iesniegums pieņemts zināšanai, bet ņemot vērā to, ka iesniegumā minētais jautājums neietilpst ministrijas kompetencē, atbilde uz viņa iesniegumu netiks sniegta.

[10.9] 2007.gada 30.augustā pieticējs Administratīvā rajona tiesā iesniedza pieteikumu, kurā pieteicējs lūdza 1) atcelt Liepājas rajona Nīcas pagasta padomes 2007.gada 16.jūlija lēmumu Nr. 244 (sēdes protokols Nr. 11, punkts Nr. 1); 2) atlīdzināt prasījuma summu Ls 288 579 apmērā; 3) uzdot pašvaldībai ar tiesas lēmumu nostiprināt kā servitūta apgrūtinājumu kājceļu kā kalpojošu „*/Nosaukums/*", valdošu „*/Nosaukums/*" un darījumu iestāžu teritorijai, kurā „*/Nosaukums/*" atrodas, vai arī cita kājceļa tiesisku nostiprināšanu uz publiskajām zemēm- jūrmalas pludmali.

2007.gada 5.septembrī Administratīvās rajona tiesas tiesnese pieņēma lēmumu *(lietas 10.-13.lpp)* ar kuru nolēma pieņemt *I.J.* pieteikumu daļā par Liepājas rajona Nīcas pagasta padomes 2007.gada 16.jūlija lēmuma Nr. 244 (sēdes prot. Nr. 121, punkts Nr. 1) atcelšanu un atlīdzinājuma Ls 28 579 apmērā piedziņu, uzdot pieteicējam izdalīt atsevišķā pieteikumā prasījumu par Reģionālās attīstības un pašvaldību lietu ministrijas rīcību, nesniedzot atbildi uz 2006.gada 14. janvāra *(tā tiesas lēmumā)* iesniegumu; atteikties pieņemt *I.J.* pieteikumu daļā par pienākuma uzlikšanu pašvaldībai nostiprināt servitūta apgrūtinājumu kājceļu, kā arī daļā par Nīcas pagasta padomes faktisko rīcību, veicot teritorijas plānošanu.

[10.10] 2007.gada 12.oktobrī pieteicējs Administratīvā rajona tiesā iesniedzis pieteikumu par materiālo zaudējumu, personiskā kaitējuma un morālā kaitējuma atlīdzināšanu. Pieteikumā kā pieteicējs ir norādīts *I.J.*, p.k.(..), dzīvo (..). *(lietas 3.lapa).*

[10.11] 2009.gada 20.aprīlī pieteicējs Administratīvajā rajona tiesā iesniedzis iesniegumu, kurā cita starpā precizēta atlīdzinājuma summa. Ar tiesneses 2009.gada 20.aprīļa lēmumu iesniegumu kā pieteikuma papildinājumu nolemts pievienot administratīvajai lietai *(lietas 77.lapa).*

[11] Pieteikums ir iesniegts un administratīvā lieta ir ierosināta par atbildētāja faktisko rīcību – atbildes nesniegšanu uz pieteicēja 2006.gada 14.novembra iesniegumu, kā arī materiālo zaudējumu, personiskā kaitējuma un morālā kaitējuma atlīdzināšanu.

[12] Lietā nav strīda par to, ka 1) pieteicēja 2006. gada 14.novembra iesniegums reģistrēts Reģionālās attīstības un pašvaldību lietu ministrijā 2006. gada 17.novembrī un 2) ministrija nav sniegusi atbildi pieteicējam uz šo pieteicēja iesniegumu. Šos apstākļus apstiprina lietas materiāli un tos neapstrīd arī administratīvā procesa dalībnieki.

Lietā ir strīds par to, vai ministrijas faktiskā rīcība, nesniedzot atbildi uz pieteicēja iesniegumu, ir tiesiska un vai pastāv pamats kaitējuma atlīdzināšanai.

[13] Ņemot vērā to, ka no pieteikuma un iesniegumiem tiesai nav iespējams tieši secināt, kas ir uzskatāms par pieteikuma iesniedzēju, proti, vai z/s */Nosaukums/*" vai pieteicējs kā fiziska persona, tiesai ir jānoskaidro faktiskais pieteikuma iesniedzējs. Pārbaudot lietas materiālus, tiesa konstatēja, ka lietas pamatā faktiski ir pieteicēja kā uzņēmēja interese nodibināt kājceļa servitūtu, ar mērķi sekmīgi turpināt savu uzņēmējdarbību.

Kā secināms no informācijas Uzņēmumu reģistra datu bāzē, */Nosaukums/* piederošās z/s */Nosaukums/*" juridiskā adrese ir Nīcas pagasta „*/Nosaukums/*", kas ir viens no īpašumiem, caur kuru *I.J.* Nīcas pagasta padomei lūdzis nodibināt kājceļa servitūtu ar pieeju pie jūras, pie kam no lietā esošajiem bankas dokumentiem - bankas kredīta līguma *(lietas 27.lapa),* SEB Unibanka izziņām *(lietas 95.; 99.; 100.lapa)*, secināms, ka daļu no zaudējumiem, ko ministrijai tiek prasīts atlīdzināt, sastāda z/s */Nosaukums/*", nevis *I.J.* piešķirtā kredīta un ar to saistītā summa.

Ievērojot minēto, tiesa secina, ka strīds skar tieši z/s */Nosaukums/*" intereses, kas, savukārt, nozīmē, ka par pieteicēju ir uzskatāma z/s */Nosaukums/*".

[14] Latvijas Republikas Satversmes 104.pants noteic, ka ikvienam ir tiesības likumā paredzētajā veidā vērsties valsts un pašvaldību iestādēs ar iesniegumiem un saņemt atbildi pēc būtības. Ikvienam ir tiesības saņemt atbildi latviešu valodā. Likuma „Iesniegumu, sūdzību un priekšlikumu izskatīšanas kārtība valsts un pašvaldību institūcijās" (turpmāk – Iesniegumu likums), kas bija spēkā pieteicēja iesnieguma iesniegšanas laikā Padomē, 1.pants noteica, ka ikvienai fiziskajai personai ir tiesības griezties valsts un pašvaldību institūcijās ar mutvārdu un rakstveida iesniegumiem, sūdzībām un priekšlikumiem un saņemt atbildi pēc būtības šajā likumā noteiktajā kārtībā.

[15] Iesniegumu izskatīšanu un atbilžu sniegšanu uz tiem laikā, kad ministrijā tika saņemts iesniegums, noteica likums „Iesniegumu, sūdzību un priekšlikumu izskatīšanas kārtība valsts un pašvaldību institūcijās" un Administratīvā procesa likums.

Atbilstoši likuma „Iesniegumu, sūdzību un priekšlikumu izskatīšanas kārtība valsts un pašvaldību institūcijās" 1.pantam ikvienai fiziskajai (..) personai bija tiesības griezties valsts un pašvaldību institūcijās ar mutvārdu un rakstveida iesniegumiem, sūdzībām un priekšlikumiem un saņemt atbildi pēc būtības šajā likumā noteiktajā kārtībā.

Atbilstoši likuma „Iesniegumu, sūdzību un priekšlikumu izskatīšanas kārtība valsts un pašvaldību institūcijās" normām un APL 89.pantam (*redakcijā, kas bija spēkā pēc 2006.gada 1.decembra, noteica, ka faktiskā rīcība ir iestādes rīcība publisko tiesību jomā, kas neizpaužas tiesību akta veidā un kas ir vērsta uz faktisko seku radīšanu, ja privātpersonai uz šo rīcību ir tiesības vai šīs rīcības rezultātā ir radies vai var rasties personas subjektīvo tiesību vai tiesisko interešu aizskārums. Par faktisko rīcību atzīstamas arī iestādes darbības, kas neatkarīgi no iestādes nodoma rada tādas faktiskās sekas, kuru rezultātā privātpersonai*

ir radies vai var rasties būtisks tiesību aizskārums. Iestādes procesuālās darbības (darbības, kurām trūkst galējā noregulējuma rakstura) nav faktiskā rīcība. Faktiskā rīcība ir arī iestādes bezdarbība, ja iestādei saskaņā ar tiesību normām bija vai ir pienākums izpildīt kādu darbību, kā arī iestādes sniegta izziņa.) atbildes nesniegšana iesniedzējam likuma „Iesniegumu, sūdzību un priekšlikumu izskatīšanas kārtība valsts un pašvaldību institūcijās" *(spēkā līdz 2007. gada 31.decembrim)* paredzētajā kārtībā, kā arī atbildes nesniegšana pēc būtības ir uzskatāma par iestādes faktisko rīcību, kuras tiesiskums pārbaudāms administratīvajā tiesā.

Likuma „Iesniegumu, sūdzību un priekšlikumu izskatīšanas kārtība valsts un pašvaldību institūcijās" 3.pantā bija noteikts, ka valsts un pašvaldību institūcijām ir jāpieņem iesniegumi, sūdzības un priekšlikumi, **savas kompetences ietvaros** un šajā likumā noteiktajos termiņos tie jāizskata, jāpieņem attiecīgs lēmums un jādod iesniedzējam atbilde.

Likuma „Iesniegumu, sūdzību un priekšlikumu izskatīšanas kārtība valsts un pašvaldību institūcijās" 8.panta pirmā daļa noteica, ka valsts vai pašvaldības institūcijai, kas saņēmusi iesniegumu, sūdzību vai priekšlikumu, tas jāreģistrē Ministru kabineta noteikumos paredzētajā kārtībā un jāpieņem viens no šādiem lēmumiem: 1) septiņu dienu laikā nosūtīt iesniegumu, sūdzību vai priekšlikumu citai - šajā lietā kompetentai institūcijai, par to paziņojot iesniedzējam, ja iesnieguma, sūdzības vai priekšlikuma izskatīšana neietilpst šīs valsts vai pašvaldības institūcijas kompetencē; 2) 15 dienu laikā atbildēt iesniedzējam, ja iesnieguma, sūdzības vai priekšlikuma izskatīšanai nav nepieciešama papildu pārbaude vai nav jāpieprasa papildu ziņas; 3) 30 dienu laikā atbildēt iesniedzējam, ja iesnieguma, sūdzības vai priekšlikuma izskatīšanai ir nepieciešama papildu pārbaude vai jāpieprasa papildu ziņas; šādos gadījumos par papildu pārbaudi jāpaziņo iesniedzējam. Ja objektīvu iemeslu dēļ 30 dienu termiņu nav iespējams ievērot, par to jāpaziņo iesniedzējam.

Tādējādi, kā izriet no iepriekš minētajām tiesību normām, iestādei bija obligāts pienākums 1) pieņemt un reģistrēt iesniegumu, priekšlikumu vai sūdzību un 2) sniegt iesniedzējam atbildi.

Savukārt personas tiesības saņemt un iestādes pienākums sniegt iesniedzējam atbildi pēc būtības ir aprobežotas ar iestāžu kompetenci. Proti, iestādei ir pienākums atbildēt uz iesniegumu pēc būtības tad, ja iesniegums attiecas uz tās kompetencē esošu jautājumu. Pretējā gadījumā (ja iesniegums attiecas uz citu iestādi) iestāde pārsūta iesniegumu kompetentajai iestādei. Tiesības saņemt atbildi pēc būtības nenozīmē, ka personai ir tiesības saņemt atbildi no tās iestādes, kurai, pēc personas domām, būtu jāsniedz šī atbilde, bet gan, ka personai ir tiesības saņemt tās iestādes atbildi, kuras kompetencē ir attiecīgais jautājums.

Vispārīgais atbildes sniegšanas termiņš saskaņā ar iepriekš minētajām tiesību normām bija 15 dienas, savukārt, ja nepieciešama papildus pārbaude, tās bija 30 dienas, par papildus pārbaudi paziņojot iesniedzējam.

Gadījumā, ja attiecīgā jautājuma izskatīšana bija ārpus iestādes, kurā saņemts un reģistrēts iesniegums, kompetences, iestādei septiņu dienu laikā bija pienākums nosūtīt iesniegumu, sūdzību vai priekšlikumu citai – šajā lietā kompetentai institūcijai, par to paziņojot iesniedzējam.

[16] Likuma „Iesniegumu, sūdzību un priekšlikumu izskatīšanas kārtība valsts un pašvaldību institūcijās" 2.panta pirmajā daļā bija noteikts, ka iesniegumos,sūdzībās un priekšlikumos jānorāda iesniedzēja vārds un uzvārds (juridiskajai personai – nosaukums), dzīves vai uzturēšanās vieta (juridiskā adrese); uz tiem jābūt iesniedzēja parakstam.

Saskaņā ar šī likuma 7.pantu, ja ievēroti šī likuma 2.panta noteikumi, valsts un pašvaldību institūcijas nebija tiesīgas atteikties sniegt rakstveida atbildi uz saņemto iesniegumu, sūdzību vai priekšlikumu.

[17] No ministrijas atbildes vēstules Valsts policijai *(lietas 18.lapa)* tiesa konstatē, ka ministrija telefoniski paskaidrojusi pieteicējam, ka viņa iesniegums pieņemts zināšanai, bet,

ņemot vērā to, ka iesniegumā minētais jautājums neietilpst ministrijas kompetencē, atbilde uz viņa iesniegumu netiks sniegta.

Tiesa secina, ka atbildes sniegšanas veids neatbilst „Iesniegumu, sūdzību un priekšlikumu izskatīšanas kārtība valsts un pašvaldību institūcijās" normām, jo likums neparedz mutvārdu atbildes sniegšanu uz rakstveida iesniegumu.

Ņemot vērā, ka iesniegums bija iesniegts rakstveidā, tajā bija norādīts iesniedzēja vārds, uzvārds un uzturēšanās (dzīves vietas) adrese, no iesnieguma teksta bija identificējams, ka iesniedzējs ir zemnieku saimniecības */Nosaukums/*" īpašnieks, tiesa atzīst, ka ministrija prettiesiski nesniedza atbildi (neatkarīgi no tās satura) rakstveidā uz pieteicēja iesniegumu likumā paredzētajā kārtībā un termiņā.

[18] Saskaņā ar APL 92.pantu ikviens ir tiesīgs prasīt atbilstīgu atlīdzinājumu par mantiskajiem zaudējumiem vai personisko kaitējumu, arī morālo kaitējumu, kas viņam nodarīts ar administratīvo aktu vai iestādes faktisko rīcību.

Piekritību lietās par atlīdzinājumu laikā, kad pieteicējs vērsās tiesā ar prasījumu, noteica APL 93.pants redakcijā, kura bija spēkā līdz 2008.gada 31.decembrim, un kura paredzēja:

1) Iesniedzot augstākai iestādei iesniegumu par administratīvā akta apstrīdēšanu, vienlaicīgi var prasīt atlīdzinājumu (APL 93.panta pirmā daļa);

2) Ja augstākas iestādes nav, tā ir Ministru kabinets vai saskaņā ar normatīvo aktu administratīvo aktu var pārsūdzēt tiesā bez apstrīdēšanas augstākā iestādē, pieteikumā par administratīvā akta pārsūdzēšanu vienlaicīgi var prasīt arī atlīdzinājumu. Atlīdzinājumu var prasīt, arī pārsūdzot iestādes faktisko rīcību (APL 93.panta otrā daļa);

3) (..) (APL 93.panta trešā daļa) .

Administratīvā apgabaltiesa, komentējot APL 93.panta saturu ir atzinusi, ka reglamentējot atlīdzinājuma prasīšanas un piešķiršanas procesuālo kārtību, APL 93.pantā ir ietverts regulējums, ka atlīdzinājumu var prasīt apstrīdēšanas stadijā, t.i., administratīvajā procesā iestādē. Tikai tad, ja augstākas iestādes nav, tā ir Ministru kabinets vai administratīvo aktu var pārsūdzēt tiesā bez apstrīdēšanas augstākā iestādē, pieteikumā par administratīvā akta pārsūdzēšanu vienlaicīgi var prasīt atlīdzinājumu. *(sk. Administratīvās apgabaltiesas 2007. gada 27. februāra lēmums lietā Nr. AA43-1531-07/13 [7]. un [8]. punktu).*

Tiesa secina, ka izņēmumu no vispārējās kārtības, kas nosaka personai pienākumu, pirms vērsties ar zaudējuma atlīdzināšanas prasījumu tiesā, iesniegt iesniegumu par zaudējuma atlīdzināšanu iestādē, APL nosaka tikai gadījumos, kad augstākas iestādes nav, tā ir Ministru kabinets vai saskaņā ar normatīvo aktu administratīvo aktu vai faktisko rīcību var pārsūdzēt tiesā bez apstrīdēšanas augstākā iestādē.

Tiesa secina, ka pieteicēja tiesības ministrijas rīcību pārsūdzēt uzreiz tiesā izrietēja no likuma „Iesniegumu, sūdzību un priekšlikumu izskatīšanas kārtība valsts un pašvaldību institūcijās" 17.pantā ietvertā tiesiskā regulējuma. Ievērojot minēto, atzīstamas pieteicēja tiesības pieteikumā par ministrijas faktisko rīcību prasīt vienlaicīgi arī atlīdzinājumu.

[19] Administratīvā procesa likuma 97.pantā ir teikts, ka nosakot mantiskā zaudējuma un personiskā kaitējuma priekšnosacījumus un atlīdzinājuma apmēru, piemēro civiltiesību principus, ja likumā nav noteikts citādi. Speciālajā likumā, kas regulē valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanu, proti, Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likumā ir nodalīts mantiskā zaudējuma, personiskā kaitējuma un morālā kaitējuma atlīdzināšanas pamats.

Saskaņā ar Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likuma (turpmāk – Likums) 7.panta pirmo daļu **mantiskais zaudējums** šī Likuma izpratnē ir katrs mantiski novērtējams pametums, kas cietušajam radies ar iestādes prettiesiska administratīvā akta vai prettiesiskas faktiskās rīcības dēļ.

Saskaņā ar šī Likuma 8.panta otro daļu, juridiskajai personai (komersantam) ir tiesības uz atlīdzinājumu tikai par **personisko kaitējumu**, kas nodarīts tās darījumu reputācijai, komercnoslēpumam un autortiesībām.

Likuma 9.pantā ir dots **morālā kaitējuma** definējums, proti, morālais kaitējums šā likuma izpratnē ir fiziskās personas ciešanas, kuras tai izraisījis būtisks šīs personas tiesību vai ar likumu aizsargāto interešu prettiesisks aizskārums.

Likuma 6.panta pirmajā daļā ir teikts, ka tiesības uz zaudējuma atlīdzinājumu rodas, ja starp iestādes prettiesisko rīcību un cietušajam nodarīto zaudējumu pastāv tieša cēloņsakarība – objektīva saikne starp iestādes rīcību un tās radītajām laika ziņā sekojošām zaudējumu nodarošām sekām, proti, minētā rīcība rada un nosaka šo seku iestāšanās reālu iespēju un ir galvenais faktors, kas nenovēršami radījis šīs sekas. Savukārt otrajā daļā ir teikts, ka cēloņsakarība nepastāv gadījumā, kad tāds pats zaudējums būtu radies arī tad, ja iestāde būtu rīkojusies tiesiski.

Tādējādi secināms, ka pieteicējam – z/s */Nosaukums/*" ir no likuma izrietošas tiesības prasīt atlīdzināt tādus mantiskos zaudējumus, kas tai radušies (vai var rasties) ar ministrijas prettiesisko faktisko rīcību un prasīt tāda personiskā kaitējuma atlīdzināšanu, kas nodarīts z/s */Nosaukums/*" darījumu reputācijai, komerctiesībām vai autortiesībām, ja pastāv cēloniskā sakarība starp iestādes prettiesisko rīcību un radītajiem zaudējumiem , vai cēloniskā sakarība starp iestādes prettiesisko rīcību un kaitējumu, bet nav subjektīvo tiesību prasīt morālā kaitējuma atlīdzināšanu, jo šādas tiesības likumdevējs piešķīris tikai fiziskai personai. Tādējādi tiesvedība šajā administratīvajā lietā daļā par morālā kaitējuma atlīdzināšanu z/s */Nosaukums/*" izbeidzama, pamatojoties uz APL 282.panta otro punktu, jo pieteikumu par morālā kaitējuma atlīdzināšanu iesniegusi persona, kurai nav tiesību iesniegt pieteikumu.

[20] Lai izvērtētu, vai un kādā apmērā apmierināms pieteicēja prasījums atlīdzināt mantiskos zaudējumus un personisko kaitējumu tiesai jāvērtē, vai ministrijai bija pienākums sniegt pieteicējam atbildi uz viņa iesniegumu pēc būtības.

[21] Iesniegumāpieteicējs norāda, ka z/s */Nosaukums/*" īpašniekam *I.J.* pieder zemes īpašums Nīcas pagasta „*/Nosaukums/*", kura adresē reģistrēta zemnieku saimniecība */Nosaukums/*", *I.J.* vairākkārt, jau no teritoriālās plānošanas sākuma, vērsies Nīcas pagasta padomē ar iesniegumiem, izskaidrojot z/s */Nosaukums/*" paredzamās attīstības prespektīvas, lūdzot atrisināt kājceļa servitūta ar pieeju jūrai nodibināšanu caur īpašumiem „*/Nosaukums/*" un „*/Nosaukums/*", tādējādi lūdzot Nīcas pagasta padomi iesaistīties z/s */Nosaukums/*" uzņēmējdarbības nodrošināšanā, uz ko pieteicējs saņēmis noraidošu attieksmi un atbildes ar noraidījumiem, kuri motivēti ar to, ka tās ir privātā biznesa intereses. Pieteicējs piedalījis teritoriālās plānošanas sabiedriskajā apspriešanā, jo servitūts caur „*/Nosaukums/*", „*/Nosaukums/*" nebija atrisināts. Nīcas pagasta teritoriālajai plānošanai tuvojoties noslēgumam, pieteicējs vēlējies saņemt skaidru atbildi, bet Nīcas pagasta padome tādu nav sniegusi. Nīcas pagasta padome nav atbildējusi uz pieteicēja 2004.gada 21.jūnija iesniegumu, sakarā ar ko pieteicējam esot tiesības piestādīt Nīcas pagasta padomei un tās deputātiem atlīdzināšanai zaudējumus. 2004.gada 3.martā iemērot „*/Nosaukums/*", Valsts zemes dienests nav ņēmis vērā vēsturiski izveidojušos ceļu cauri „*/Nosaukums/*", „*/Nosaukums/*" uz jūru. Nīcas pagasta pašvaldība, bez kuras akcepta neviena uzmērīšana nenotiek, nav ņēmusi vērā Pašvaldības likuma 15.panta desmito daļu, kas nosaka – sekmēt uzņēmējdarbību attiecīgajā administratīvajā teritorijā, rūpēties par bezdarba samazināšanu.

2004.gada 7.jūlija atbilde Nr. 3-12/427-631-J uz pieteicēja 2004.gada 28.jūnija iesniegumu esot prettiesiska, jo neatbilst Pašvaldības likuma 15.panta desmitās daļas nosacījumiem, tādējādi nodarot pieteicējam personisko un morālo kaitējumu.

Pēc atbilžu nesaņemšanas uz iesniegumiem pieteicējs vairākkārt esot vērsies pie pagasta padomes vadītāja kā amatpersonas un saņēmis strupas atbildes, ka tās ir privātās intereses, kas no tiesiskā viedokļa irpretrunā ar APL 77.pantu un Pašvaldības likuma 15.panta desmito daļu.

2006.gada 28.jūlija teritoriālās plānošanas 2.sabiedriskās apspriešanas sēdē A.Petermanis deputātu klātbūtnē uz pieteicēja jautājumu par ceļu cauri „*/Nosaukums/*", „*/Nosaukums/*" kārtējo reizi norādījis, ka tās ir privātās intereses, tādējādi, pieteicēja ieskatā, pārkāpjot APL 77.panta un Pašvaldības likuma 15.panta desmitajā daļā noteikto. Ar to šajā sēdē pieteicējs saņēmis personisku un morālu pazemojumu.

Nīcas pagasta padome par vienu no prioritātēm pagasta attīstībā ir noteikusi tūrisma attīstību. Pašvaldība, plānojot savu teritoriju, neizmanto savas tiesības noteikt aprobežojumus konkrētām teritorijām, konkrētajā gadījumā „*/Nosaukums/*", „*/Nosaukums/*".
Pie šādiem ierobežojumiem pieteicēja ieskatā uzskatāms arī no jauna projektējams ceļš vai kājceļš cauri „*/Nosaukums/*", „*/Nosaukums/*". Pieteicēja ieskatā, servitūtu pašvaldība var nodibināt ar Saistošajiem noteikumiem, ar kuriem apstiprināts teritoriālais plānojums.

Bez tam iesniegumā pieteicējs norāda „Tā kā Ministru kabineta 19.10.2004. noteikumu Nr. 883.42 punktā ministrija sniedz atzinumu par plānojuma galīgo redakciju un nule notiks pēdējās, galīgās redakcijas sabiedriskā apspriešana un jautājums z/s */Nosaukums/*" un iedzīvotāju piekļūšanai jūrai nav atrisināts, šis ir pēdējais laiks, kad par to informēju Nīcas pagasta padomi."

2006.gada 3.oktobrī pieteicējs rakstījis iesniegumu Nīcas pagasta padomei. Pagājis vairāk kā mēnesis, un sakarā ar atbildes (tekstā-izziņas) nesaņemšanu pieteicējs 2006.gada 14.novembrī uzrakstījis iesniegumu Liepājas rajona prokuratūrai.

Pieteicējs iesniegumā norāda, ka ņemot vērā iepriekš minētos faktus *„jākonstatē, ka attiecībā pret maniem iesniegumiem Nīcas pagasta padomei tās teritoriālā plānošana un attieksmes pret manu uzņēmējdarbību ir bijusi prettiesiska, neatbilstoša tiesiskiem normatīviem un nelabvēlīga. Tās gaitā pašvaldība nav ievērojusi savus pienākumus un tiesības par labu iedzīvotājiem, ir mazinājusi uzņēmējdarbības vidi. 01.08.2004. iesniegums Nīcas pagasta padomei uzskatāmi to apliecina. Tādēļ APL 96.panta un VPINZAL 10.panta kārtībā ar šo iesniegumu pēdējo reizi pirms zaudējumu prasījuma atlīdzināšanas iesnieguma rakstīšanas* ***informēju, lai man nevajadzētu rakstīt zaudējumu prasījuma atlīdzināšanas iesniegumu Nīcas pagasta padomei, lūdzu Nīcas pagasta padomi nekavējoties atrisināt kājceļa servitūta nodibināšanu caur „/Nosaukums/", „/Nosaukums/" ar pieeju jūrai.*** *Ņemot vērā to, ka man ir izsniegta SEB Unibanka izziņa, un biznesa plāna izstrādāšanā ir ieguldīti naudas līdzekļi, kā arī, ka Nīcas pagasta padome pēc maniem iesniegumiem tai man adresējusi prettiesiskas darbības, bijusi īpaši nelabvēlīga, kā arī, izvērtējot saņemto prettiesisko darbību sekas, atzīstu , ka manu materiālo, personisko un morālo zaudējumu apmērs,* ***ko piestādīt atlīdzināšanai Nīcas pagasta padomei*** *būtu aprēķināms 70 000 Ls apmērā, jo SEB Unibankas kredīta atvērums sastāda vairāk nekā 140 000 Ls".*

[22] APL 6.nodaļas „Administratīvā procesa virzība iestādē" 55.pants nosaka, ka administratīvo lietu iestādē ierosina 1) uz iesnieguma pamata 2) uz iestādes iniciatīvas pamata; 3) uz augstākas iestādes rīkojuma vai citas institūcijas ziņojuma pamata.

APL 56.panta pirmajā daļā noteikts, ka iesniegumu var iesniegt mutvārdos vai rakstveidā. Iesniegumā norādāms iesniedzēja vārds un uzvārds, dzīvesvieta (juridiskai personai- nosaukums, adrese, reģistrācijas numurs), prasījums; uz tā jābūt iesniedzēja parakstam.(..).

No minētajām tiesību normām izriet, ka iesniegumam, lai iestādē uz tā pamata tiktu ierosināta administratīvā lieta, ir jāatbilst konkrētām formālām, likumā paredzētām prasībām.

[23] Tiesa konstatē turpmāk minēto:

[23.1] ka iesniegumā pieteicējs izteicis konkrētu prasījumu Nīcas pagasta padomei „*Lūdzu Nīcas pagasta padomi nekavējoties atrisināt kājceļa servitūta nodibināšanu caur „/Nosaukums/", „/Nosaukums/" ar pieeju jūrai"(lietas 36.lapa, 8.punkts),* pieteicējs vēlas, lai ceļa servitūta jautājums caur diviem īpašumiem tiktu atrisināts likumdošanas ceļā - teritoriālās plānošanas procesa ietvaros, kā arī Nīcas pagasta padome informēta par pieteicēja plānoto rīcību – zaudējuma prasījuma atlīdzināšanas prasījuma rakstīšanu, ja jautājums netiks atrisināts pieteicējam labvēlīgi;

[23.2] ka saskaņā ar likuma „Par pašvaldībām" 14.panta otrās daļas pirmo punktu, lai

izpildītu savas funkcijas, pašvaldībām likumā noteiktajā kārtībā ir pienākums izstrādāt pašvaldības teritorijas attīstības programmu un teritorijas plānojumu, nodrošināt teritorijas attīstības programmas realizāciju un teritorijas plānojuma administratīvo pārraudzību, bet saskaņā ar Satversmes tiesas likuma 16.panta 3.punktu Satversmes tiesas kompetencē ir izskatīt citu normatīvo aktu vai to daļu atbilstību augstāka juridiska spēka tiesību normām (aktiem). Fiziskā persona var iesniegt konstitucionālo sūdzību saskaņā ar šā likuma 19.2 pantu. Turklāt Satversmes tiesas kompetencē ietilpst pārbaudīt arī procedūras pārkāpumus saistošo noteikumu pieņemšanā.

[23.3] Konkrētajā gadījumā no iesnieguma teksta „ (..) nule notiks pēdējās, galīgās redakcijas sabiedriskā apspriešana (..)" *(lietas 16.lapa)* konstatējams, ka pašvaldības teritoriālās plānošanas process vēl turpinās;

[23.4] ka attiecībā uz servitūta nodibināšanu Liepājas rajona Nīcas pagasta padome 2006.gada 24.novembra vēstulē paskaidrojusi, ka servitūta ceļus nodibina Civillikumā noteiktā kārtībā, un, ja pieteicējs uzskata, ka viņam ir tiesības uz servitūta ceļu cauri īpašumam „*/Nosaukums/*", tad šis jautājums ir jārisina Civillikumā noteiktā kārtībā *(skat. lietas 11.lapa, [6]).*

[24] Konkrētajā gadījumā nav strīda par to, ka ministrijā saņemts pieteicēja 2006.gada 14.novembra iesniegums. Tomēr tiesa nekonstatē, ka pieteicējs iesniegumā būtu lūdzis ministrijai pārbaudīt vai izvērtēt kādu faktu, administratīvo aktu vai iestādes faktisko rīcību.

Tādējādi secināms, ka iesniegums nesatur ministrijai adresētu prasījumu vai lūgumu, kā to paredz APL 56.panta pirmā daļa. Pastāvot konstatētajiem apstākļiem tiesa atzīst, ka ministrijai nebija pienākums ierosināt administratīvo lietu uz šī pieteicēja iesnieguma pamata APL 56.panta kārtībā un ka ministrija pamatoti izdarījusi pieņēmumu, ka iesniegums iesniegts ministrijā zināšanai. Tomēr minētais pieņēmums nevarēja būt par pamatu tam, lai minisrija neievērotu tiesību normās paredzēto kārtību.

[25] Likuma Iesniegumu, sūdzību un priekšlikumu izskatīšanas kārtība valsts un pašvaldību institūcijās" 8.panta pirmās daļas pirmajā punktā noteikts, ka valsts vai pašvaldības institūcijai, kas saņēmusi iesniegumu, sūdzību vai priekšlikumu (..) ir pienākums septiņu dienu laikā nosūtīt iesniegumu, sūdzību vai priekšlikumu citai - šajā lietā kompetentai institūcijai, par to paziņojot iesniedzējam, ja iesnieguma, sūdzības vai priekšlikuma izskatīšana neietilpst šīs valsts vai pašvaldības institūcijas kompetencē.

[26] Ņemot vērā [23] un tā apakšpunktos konstatēto, tiesa atzīst, ka ministrijai, kaut arī nebija pienākums ierosināt administratīvo lietu, tai bija pienākums saskaņā ar likuma „Iesniegumu, sūdzību un priekšlikumu izskatīšanas kārtība valsts un pašvaldību institūcijās" 8.panta pirmās daļas 1.punktu iesniegumu, atbilstoši kompetencei pārsūtīt Nīcas pagasta pašvaldībai, par to paziņojot pieteicējam, **nosūtot rakstveida atbildi.**

[27] No pieteikuma un pārējiem administratīvās lietas materiāliem izriet, ka pieteicējs uzskata, ka zaudējumi un kaitējums pieteicējam radušies dēļ tā, ka pašvaldība ilgstoši pieteicējam labvēlīgi nerisina jautājumu par ceļa servitūta nodibināšanu caur īpašumiem „*/Nosaukums/*" un „*/Nosaukums/*" , jo ceļš, pa kuru līdz 2004.gada jūnijam pieteicēja viesiem bija iespējams piekļūt jūrai, īpašumā „*/Nosaukums/*" ticis aizžogots.

Banka, neskatoties uz laikraksta „Diena" publikācijā atspoguļotajām problēmām, kas vēstīja par ceļa nožogošanu uz pludmali un kas varētu radīt ievērojamus riskus kredītņēmēja – z/s */Nosaukums/*" uzņēmējdarbībai, kas saistīta ar tūrisma kempinga attīstību z/s */Nosaukums/*" īpašumā „*/Nosaukums/*", 2005.gada 13.septembrī, bija pieņēmusi lēmumu piešķirt kredītu Ls 144 600 apmērā kempinga attīstībai un būvniecībai z/s */Nosaukums/*".

Tomēr 2007.gada jūlijā banka informējusi z/s */Nosaukums/*" īpašnieku *I.J.* par savu

lēmumu neatbalstīt kreditēšanas turpināšanu, mutvārdos pamatojot atteikumu ar atbildes nesaņemšanas faktu no ministrijas. Laikaposmā no 2006.gada 5.jūnija līdz 2007.gada 16.jūlijam tūrisma biznesam „*/Nosaukums/*" radušās regulāras problēmas ar termiņu neievērošanu, pildot kredītsaistības ar banku kredītlīguma ietvaros, tai skaitā dēļ tā, ka tūristiem bija liegtas iespējas no īpašuma „*/Nosaukums/*" piekļūt Baltijas jūras pludmalei. Minētā iemesla dēļ tūristu pieplūdums z/s */Nosaukums/*" ir samazinājies, tūristu uzturēšanās laiks z/s katastrofāli sarucis, radot naudas līdzekļu apgrozījuma samazināšanos, kas neļauj pildīt kredītsaistības ar banku. 2007.gada 19.jūlijā banka paziņojusi savu lēmumu neturpināt kreditēšanu.

Banka atteikumu, kādēļ tā nevar izdot nepārprotamu, rakstisku kreditēšanas atteikuma pamatojumu, mutvārdos pamatojusi tieši ar ministrijas atbildes nesniegšanas faktu uz pieteicēja 2006.gada 14.novembra iesniegumu. Ministrijas atbildes sniegšanas fakts būtu ļāvis bankai izvērtēt vēl lielākas kreditēšanas palielināšanas turpināšanu tālākā nākotnē z/s */Nosaukums/*", pilnībā novēršot jautājuma izskatīšanu par kreditēšanas pārtraukšanu, jo atbildes pēc būtības saņemšana no ministrijas nebūtu šķērslis turpmāk plānot jau uzsākto peļņas pieaugumu z/s */Nosaukums/*". 2009.gada 17.aprīļī banka ar izziņu apliecinājusi, ka kredītlīgums jau atrodas kredīta atgūšanas nodaļā un lēmums par kreditēšanas pārtraukšanu nav pārskatāms. Pieteicējs pieļauj, ka banka ir tiesīga atsavināt z/s */Nosaukums/*" , pie kam tas var notikt tuvākajā laikā. Pieteicējam pilnībā bijušas tiesības tiesiski paļauties, ka ministrija sniegs un pieteicējs saņems atbildi uz 2006.gada 14.novembra iesniegumu pēc būtības un termiņā. Atbildes nesniegšanas fakts pieteicējam radījis neatgriezeniskas sekas –banka neizdevīgi sev un pieteicējam jau pieņēmusi neatgriezenisku lēmumu pārtraukt kreditēšanas turpināšanu, kad tikai kempinga projektā biznesa attīstībai reāli ieguldīti Ls 45 207.23 no piešķirtā kredīta.

Personiskais kaitējums Ls 7 000.- apmērā pieteicējam radies ar atbildes nesniegšanas faktu, radot reputācijas sagrāvumu pieteicēja uzņēmuma, z/s */Nosaukums/*" kreditējošās bankas acīs", tai reputācijas sagrāves rezultātā pārtraucot kreditēšanu. Otrkārt, atbildes nesniegšanas fakts ietekmējis kreditēšanas pārtraukšanu un ģimenes izjukšanu, kredītlīgumam nonākot bankas kredīta atgūšanas nodaļā, jo banka ar aizdomām skatās uz uzņēmēju, kam vairs nav ģimenes, kura līdz šim kopā saimniekoja z/s */Nosaukums/*" un kopā pildīja kredītsaistības pret banku.

Pieteicējs uzskata, ka ministrijai bija pienākums atbildēt uz *I.J.* iesniegumu pēc būtības un termiņā. Pieteicēja ieskatā ministrijai arī gadījumā, ja tai ar tiesas spriedumu tiktu uzdot sniegt atbildi pieteicējam, ministrijai vairs nav iespējams veikt tiesisku rīcību – sniegt pēc būtības un termiņā atbildi uz pieteicēja 2006.gada 14.novembra iesniegumu ministrijai, kas vairs neradītu, grozītu vai atceltu tiešās cēloņsakarības – kreditēšanas pārtraukšanas lēmuma pieņemšanu un kreditēšanas pārtraukšanu, kredīta līgumu lietā jau izskatot bankas kredīta atgūšanas nodaļā.

Pieteicējs norādījis, ka uz 2009.gada 20.aprīli pieteicējs z/s */Nosaukums/*" ir parādā bankai kopā ar procentu maksājumiem Ls 51 826.- (piecdesmit viens tūkstotis astoņi simti divdesmit seši latu). Ls 135 510. – (viens simts trīsdesmit pieci tūkstoši pieci simti desmit latu) sastāda neatgūtā peļņa par nākošajiem desmit gadiem ko pieteicējs pamato ar apgalvojumu, ka līdzšinējā prakse z/s */Nosaukums/*" iespējamās peļņas aprēķina pareizību ir apstiprinājusi, ko aprēķina, izejot no bankas atbalstītā biznesa plāna z/s */Nosaukums/*", izvērtējot vien pamatsummas un procentu atmaksu bankai kredītlīguma ietvaros ar banku desmit gadu garumā, kādu nāktos samaksāt bankai, ja nebūtu apturēta kredīta piešķiršana.

[28] Tiesa, izvērtējusi pieteicēja argumentus un lietas materiālus, secina, ka pieteicēja prasījums atlīdzināt materiālos zaudējumus un personisko kaitējumu ir noraidāms sekojošu apsvērumu dēļ.

[29] Tiesa secinājusi, ka atbildētājs nav izpildījis savu pienākumu - pārsūtīt kompetentai iestādei – Nīcas pagasta pašvaldībai pieteicēja 2006.gada 14.novembra iesniegumu un nav rakstveidā sniedzis atbildi pieteicējam, ka iesniegums nosūtīts atbilstoši piekritībai kompetentajai iestādei.

Vienlaicīgi tiesa no lietas materiāliem *(lietas 34.lapa)* konstatē, ka uz ministrijai iesniegtā iesnieguma eksemplāra ir spiedogs par iesnieguma saņemšanu Nīcas pagasta padomē 2006.gada 15.novembrī, tātad šāda paša satura iesniegums jau saņemts Nīcas pagasta pašvaldībā.

Ņemot vērā minēto, tiesa atzīst, ka atbildētāja rīcība nepārsūtot iesniegumu pašvaldībai un par to nepaziņojot pieteicējam likumā noteiktajā kārtībā pati par sevi neizslēdza vai nemazināja Nīcas pagasta pašvaldības pienākumu izskatīt iesniegumu un sniegt uz to atbildi, ja šāds iesniegums iestādē ir saņemts un reģistrēts. Ievērojot minēto, kā arī ņemot vērā to, ka attiecībā uz servitūta nodibināšanu Liepājas rajona Nīcas pagasta padome 2006.gada 24.novembra vēstulē pieteicējam [10.6] paskaidrojusi ceļu servitūtu nodibināšanas kārtību, informējot, ka šis jautājums risināms Civillikumā noteiktajā kārtībā, **tiesa atzīst**, ka fakts, ka ministrija neveica procesuālo darbību – nepārsūtīja iesniegumu un nepaziņoja par to pieteicējam rakstveidā, pats par sevi pieteicējam ne materiālos zaudējumus, ne personisko kaitējumu nav radījis. Ievērojot minēto prasījums par materiālo zaudējumu un personiskā kaitējuma atlīdzināšanu noraidāms.

[30] Kā izriet no lietas materiāliem *(lietas 8.lapa),* par pieteikuma iesniegšanu un administratīvās lietas ierosināšanu tiesā ir samaksāta valsts nodevu Ls 10.- apmērā.

Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 126. panta pirmo daļu, ja pieteikums pilnībā vai daļēji apmierināts, tiesa piespriež no atbildētāja par labu pieteicējam viņa samaksāto valsts nodevu. Līdz ar to tiesa atzīst, ka pieteicējam no atbildētāja ir piespriežama valsts nodeva Ls 10.- apmērā.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 92., 93.pantu, 126.panta pirmo daļu, 255.panta trešo daļu, 246.-251. APL 282.panta otro punktu, un 289.-291.pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

apmierināt z/s */Nosaukums/*" pieteikumu **daļēji**.

Atzīt par prettiesisku Reģionālās attīstības un pašvaldību lietu ministrijas faktisko rīcību -atbildes nesniegšanu uz z/s */Nosaukums/*" 2006.gada 14.novembra iesniegumu.

Noraidīt z/s */Nosaukums/*" pieteikumu daļā par materiālā zaudējuma Ls 187 336.- apmērā un personiskā kaitējuma Ls 7 000.- apmērā atlīdzināšanu.

Izbeigt tiesvedību administratīvajā lietā A 42631507 z/s */Nosaukums/*" pieteikumā (pieteikuma reģ. Nr. 14780) daļā par morālā kaitējuma atlīdzināšanu.

Piespriest no Latvijas Republikas atmaksāt pieteicējam viņa samaksāto valsts nodevu par pieteikuma iesniegšanu un administratīvās lietas ierosināšanu tiesā Ls 10.- apmērā.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā divdesmit dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Liepājas tiesu namā.

Tiesnese S.Sērdiene